

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΠΑΤΡΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ

**Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων
καὶ ἡ θέσις Αὐτῆς ἔναντι τῆς ἐνώσεως
τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς μετὰ τὸ Πατριαρχεῖον Μόσχας**

Α΄. Εἰσαγωγή

1. Κατὰ τὴν Ἑορτὴν τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, Πέμπτην 4/17ην Μαΐου 2007, ὠλοκληρώθη ἡ διαδικασία προσεγγίσεως καὶ ἐπραγματοποιήθη λίαν ἐπισημῶς ἡ *ἐνωσις* τῆς Ρωσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς, ὑπὸ τὸν Σεβασμ. Μητροπολίτην κ. Λαῦρον, μετὰ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας.

2. Τοιουτοτρόπως, ἡ σεβασμία Ὀρθόδοξος Ρωσικὴ Διασπορὰ ἔχει πλέον ἐνωθῆ, διὰ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, μετὰ ἅπαντας τοὺς *Οἰκουμενιστάς*, ἤτοι μετὰ τὰς λεγομένας ἐπισημοὺς τοπικὰς Ἐκκλησίας, αἱ ὁποῖαι ἔχουν υἱοθετήσει ἢ ἀνέχονται τὸ *Νέον Ἡμερολόγιον*, μετέχουν δὲ εἰς τὴν *Οἰκουμενικὴν Κίνησιν* καὶ τὰ διάφορα θεσμικὰ ὄργανα αὐτῆς, βάσει τῆς *Ἐγκυκλίου τοῦ 1920*, τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως.

3. Ἄμεσον ἀποτέλεσμα τῆς *ἐνώσεως* αὐτῆς εἶναι καὶ ἡ πλήρης πλέον ἐγκατάλειψις ὑπὸ τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς τῆς λαμπρᾶς *Ἀντι-οικουμενιστικῆς Παραδόσεως*, τὴν ὁποῖαν εἶχε διαμορφώσει ὑπὸ τὸν Ἁγιώτατον μάλιστα τρίτον Πρωθιεράρχην Αὐτῆς Μητροπολίτην Φιλάρετον († 1985) καὶ εἶχεν ἐκφράσει μετὰ μοναδικὴν θεολογικὴν σαφήνειαν, βαθύτητα καὶ συνέπειαν.

4. Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων εἶχεν ἐγκαθιδρῦσει, κατὰ τὸ ἔτος 1994, σχέσεις πλήρους εὐχαριστιακῆς κοινωνίας μετὰ τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς κοινῆς *ἀντι-οικουμενιστικῆς αὐτοσυνειδησίας* τῶν δύο Συνόδων, ἐκδηλουμένης κυρίως διὰ τῆς ἀκοινωνησίας μετὰ ἅπασας τὰς ἐπισημοὺς οἰκουμενιστικὰς Δικαιοδοσίας.

5. Ἐν τούτοις, ἡ κοινωνία αὐτὴ διεκόπη ὀριστικῶς κατὰ τὸ ἔτος 2005, ἐφ' ὅσον διεπιστώθη ἡ σταθερὰ μὲν καὶ ἀμετάκλητος πορεία τῆς Διασπορᾶς πρὸς ἔνωσιν μὲ τὸ Πατριαρχεῖον Μόσχας, ἐξ ἑτέρου δὲ ἡ ἀθέτησις τῆς *ἀντι-οικουμενιστικῆς προοπτικῆς καὶ συμπράξεως* μὲ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῶν Ἐνισταμένων ἀλλ' ἡ ἐπίσημος διακήρυξις καὶ πλήρης ἐνεργοποίησις τῆς διακοπῆς αὐτῆς εἶχεν ἀναβληθῆ κατ' ἄκραν οἰκονομίαν, προκειμένου νὰ ἐφαρμοσθῆ ἄνευ ἑτέρου, ἀμέσως καὶ αὐτομάτως, ἅμα τῇ κοινωνίᾳ Διασπορᾶς καὶ Μόσχας.

6. Τὸ ὄντως δυσάρεστον γεγονός τῆς ἐκλείψεως ἑνὸς ἐξέχοντος προμαχῶνος ἔναντι τῆς συγκρητιστικῆς αἰρέσεως τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* προκαλεῖ βαθυτάτην λύπην εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ Ὁρθοδόξους *Ἀντι-οικουμενιστὰς τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου*, μετρίαζομένην ὅμως ἐκ τοῦ λίαν εὐχαρίστου νέου, ὅτι ἕνα ἀξιόλογον τμῆμα τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς δὲν συμφωνεῖ μὲ τὴν πραγματοποιηθεῖσαν ἔνωσιν καὶ ἤδη συσπειρῶνεται ὡς ἀνεξάρτητος Δικαιοδοσία, ἐν τῇ ἐπιγνώσει ὅτι ἀποτελεῖ τὴν γνησίαν συνέχειαν τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς.

7. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων μὲ ἰδιαιτέραν χαρὰν θὰ συνεχίση νὰ κοινωνῇ μὲ τὸ τμῆμα τοῦτο τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς, ἐὰν βεβαίως αὐτὸ ἐπιθυμῇ μίαν τοιαύτην κοινωνίαν, ὡσαύτως δὲ ἐὰν τοῦτο ἔχη σαφῆ *ἀντι-οικουμενιστικὴν αὐτοσυνειδησίαν*, μὴ κοινωνοῦν καθ' οἰονδήποτε τρόπον, ἀμέσως ἢ ἐμμέσως, μὲ τοὺς ἐξ ὀρθοδόξων *Οἰκουμενιστὰς*.

8. Πρὸς τοῦτο, ἐκρίθη σκόπιμον νὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὴν Ἱστοσελίδα ἡμῶν τὰ κυριώτερα ἐπίσημα *Κείμενα* τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, τὰ ὁποῖα ἀφ' ἑνὸς μὲν μαρτυροῦν μὲ τρόπον σαφῆ τὴν ὑπεύθυνον ἀντιμετώπισιν τῶν σχέσεων Αὐτῆς μὲ τὴν Ρωσικὴν Διασπορὰν κατὰ τὸ διάστημα 2000-2006, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐμπεριέχουν τὰς ἀμετακινήτους ἐκκλησιολογικὰς βάσεις τῆς κοινωνίας μὲ τὸ *λεῖμμα τῆς Χάριτος*, ἥτοι μὲ τὸ τμῆμα ἐκεῖνο τῆς Διασπορᾶς, τὸ ἀρνούμενον τὴν πρόσφατον ἔνωσιν μὲ τὸ Πατριαρχεῖον Μόσχας.

9. Ἐπὶ πλέον, ἡ δημοσίευσίς τῶν ἐπισήμων αὐτῶν *Κειμένων* ἀποσκοπεῖ καὶ εἰς τὸ νὰ καταδειχθῇ πόσον ἐπιπολαία καὶ ἐν πολλοῖς ἀνεύθυνος εἶναι ἡ ἐκφρασθεῖσα ὑπὸ τινων *Νεοημερολογιτῶν* εὐχή καὶ προτροπή, ὅπως τοὺς Ρώσους τῆς Διασπορᾶς μιμηθοῦν καὶ οἱ πολυ-διεσπασμένοι Ὁρθόδοξοι τοῦ *Πατρίου Ἡμερολογίου*, διὰ τῆς ὑπαγωγῆς αὐτῶν εἰς τὰς ἐπίσημους οἰκουμενιστικὰς Δικαιοδοσίας, ἐφ' ὅσον λησμονεῖται ἢ παρα-

θεωρεῖται, ὅτι ἡ ἱστορική βάση καὶ ἀφετηρία τῆς διενέξεως τῶν Ρώσων (1917 ἐ.) ἔχει ἀρθῆ καὶ δὲν ὑφίσταται πλέον, ἦτο δὲ τελείως διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνην, ἡ ὁποία διήρесе καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ διαιρῆ, ἐφ' ὅσον εἰσέτι ὑφίσταται ὁσημέραι μάλιστα κραταιομένη, τοὺς Ὁρθοδόξους εἰς *Οἰκουμενιστὰς* καὶ *Ἐνισταμένους* (1920, 1924 ἐ.).

*Ἐκ τῆς Γραμματείας
τῆς Ἱεράς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων
Φυλῆ Ἀττικῆς, τῇ 10ῃ Μαΐου 2007 ἐκ.ήμ.
† Ἁγίου Ἀποστόλου Σίμωνος τοῦ Ζηλωτοῦ*

Β'. Κείμενα

1. [Ἐπιστολὴ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 340/1.1.2001](#)
2. [Θέσεις ἐπὶ τῆς προσφάτου προσεγγίσεως μεταξὺ Διασπορᾶς καὶ Μόσχας \(20.7.2004\)](#)
3. [Ἐπιστολὴ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 408/11.10.2004](#)
4. [Ἐπιστολὴ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 409/5.12.2004](#)
5. [Ἐπιστολὴ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 412/22.11.2005](#)
6. [Ἡ ἐνότης καὶ ἡ κοινὴ προοπτικὴ τῶν Ὁρθοδόξων Ἀντι-οικουμενιστῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου Ἑλλάδος, Ρουμανίας καὶ Βουλγαρίας \(2.10.2006\)](#)

Γ'. «Κάθοδος ἀπὸ τὸν Σταυρὸ τῆς Ὁρθοδόξου Μαρτυρίας»

Τὸ παρὸν κείμενο ἀποτελεῖ κήρυγμα τοῦ Σεβασμ. Ἐπισκόπου Τριάδιτσα κ. Φωτίου κατὰ τὴν Θεία Λειτουργία τῆς Ἑορτῆς τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, στὸν Ἱερὸ Καθεδρικὸ Ναὸ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στὴν Σόφια τῆς Βουλγαρίας (4/17ῃ Μαΐου 2007).

Ὁ Θεάνθρωπος Χριστός, ἀγαπητοὶ πιστοί, ἦλθε ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια, μᾶς ἔφερε ὡς δῶρο τὴν Ἀλήθεια καὶ ἐπέστρεψε στὴν Ἀλήθεια, ἀνυψώσας τὴν ἀνθρώπινη φύσιν τὴν τεσσαρακοστὴ ἡμέρα μετὰ τὴν Ἀνάστασιν Του μέχρι τοῦ Ἁγίου καὶ Ὁμοουσίου καὶ Ζωοποιῦ καὶ Ἀδιαιρέτου Τριάδος.

Ὁ Σωτήρας δὲν ἦλθε ἀπλῶς γιὰ νὰ μᾶς δείξη τὴν ὁδὸ πρὸς τὴν Ἀλήθεια, ἀλλὰ ἦλθε, ὣν ὁ ἴδιος ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Ὁδὸς πρὸς Αὐτήν. Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν κατέρριψε τὰ τείχη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς καὶ τῆς οὐρανοῦ Ἀληθείας.

Ναί, ἂν δὲν ἀνυψωθοῦμε ἀπὸ τὸ χῶμα τῆς γῆς, ἂν δὲν ἐπιστρατεύσουμε ἀρκετὸ θάρρος γιὰ νὰ ὑπερβοῦμε τὴν μηδαμηνότητά μας, νὰ ὑπερβοῦμε τὶς φιλήδονες ἐπιθυμίες γιὰ τὰ ἐπίγεια, θὰ εἴμεθα ἀνίκανοι νὰ βαδίσουμε τὴν ὁδὸ πρὸς τὴν Ἀλήθεια, θὰ εἴμεθα ἀνίκανοι νὰ θεωροῦμεθα τέκνα τῆς Ἀληθείας, θὰ εἴμεθα ἀνίκανοι νὰ ζοῦμε μὲ τὴν Ἀλήθεια καὶ ἐν τῇ Ἀληθείᾳ.

Καὶ ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν Ἀλήθεια, ὁδηγεῖ πάντοτε πρὸς τὰ ἄνω καὶ ποτὲ πρὸς τὰ κάτω, ὅπως ἡ ὁδὸς τοῦ Χριστοῦ ὠδηγοῦσε πρὸς τὸν Γολγοθᾶ. Καὶ τὸ πρῶτο μας βῆμα ἀνυψώσεως ἀπὸ τὴν γῆ πρὸς τὸν οὐρανὸ, ἡ πρώτη διάρρηξις τῶν ἐπιγείων δεσμῶν εἶναι ἡ ἀνύψωσίς μας στὸν σταυρὸ, ὅπως ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ἀνυψώθηκε ἀπὸ τὴν γῆ στὸν Σταυρὸ, προκειμένου νὰ ἐλκύσῃ κάθε ἄνθρωπο πρὸς Αὐτόν: πρὸς τὴν Ἀλήθεια, πρὸς τὴν Ὁδὸ καὶ πρὸς τὴν Ζωή.

Ἡ ὁδὸς ἀπὸ τὸν σταυρὸ πρὸς τὸν οὐρανὸ, τὴν αἰώνιο ζωὴ, εἶναι πράγματι κάποτε μεγάλης διαρκείας καὶ μακρῆς ἀποστάσεως, πολὺ μακρῆς, ἐνῶ κάποτε διασχίζεται σὲ μία στιγμή, ὅπως συνέβη μὲ πολλοὺς ἐκ τῶν Ἀγίων Νεομαρτύρων τῆς πόλεως Μπατὰκ τῆς Βουλγαρίας, τῶν ὁποίων τὴν μνήμη ἐορτάζουμε σήμερα, μαζί μὲ τὴν ἔνδοξο Ἀνάληψι τοῦ Χριστοῦ...

Ἐν τούτοις, δὲν ὑπάρχει τίποτε τόσο λυπηρὸ, ὅσο ὅταν κάποιος, ἐνῶ ἀποκολλήθηκε ἀπὸ τὴν γῆ καὶ ἀνῆλθε στὸν σταυρὸ του, ἐν συνεχείᾳ - φοβούμενος ἀπὸ τὴν σταυροαναστάσιμη ὁδὸ ἢ ἀπατόμενος ἀπὸ τὴν ἐπίγεια ἡδονή- ἐπιθυμήσει καὶ πάλι τὸ χῶμα τῆς γῆς κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του.

Καὶ ἰδοὺ! Σήμερα ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς κατέρχεται ἀπὸ τὸν σταυρὸ τῆς Ὁρθοδόξου μαρτυρίας τῆς.

Σήμερα, μὲ τὸ συλλεϊτουργὸ της, συγχωνεύεται (ἀφομοιώνεται) ἡ Ἐκκλησία τῆς Διασπορᾶς ἐντὸς τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας.

Ἰδοὺ, σήμερα οἱ ἀρχιερεῖς ἐπισφραγίζουν τὴν κάθοδό τους ἀπὸ τὸν σταυρὸ τους, ἀνταλλάσσοντες λειτουργικὸ ἀσπασμὸ μὲ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐκάλεσαν νὰ κατέλθουν ἀπὸ τὸν σταυρὸ, ὅπως οἱ ἴδιοι εἶχαν πράξει στὸ παρελθόν.

Πόσο όδυνηρό είναι τὸ ψεῦδος, τὸ ὁποῖο στὶς ἡμέρες μας χαρακτηρίζει τὴν κάθοδο ὡς ἄνοδο καὶ τὴν πτῶσι ὡς ἔγερσι!

Ὅταν οἱ Ἱεράρχαι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς ἀνῆλθαν ἀπὸ τὴν γῆ καὶ ἦσαν καθηλωμένοι στὸν σταυρὸ τῆς μαρτυρίας τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀπεκαλοῦντο σχισματικοί· ὅταν κατῆλθαν ἀπὸ τὸν σταυρὸ, ὅταν παρέδωσαν στὸν Καίσαρα -ἔστω σὲ ἓνα ἐκκλησιαστικὸ Καίσαρα- τὰ τοῦ Θεοῦ, τότε ἀνυψώθησαν αὐτοστιγμὴ στὰ μάτια του καὶ ἔγιναν ἀδελφοί του.

Πραγματικά, ὑπάρχει ἄρα γε κάτι τὸ περισσότερο ἀποκαρδιωτικὸ ἀπὸ τὸ νὰ στολιζέται τὸ ψεῦδος μὲ τὸ ἔνδυμα τῆς Ἀληθείας;

Πράγματι, ἐκεῖνοι ποὺ κατέρχονται ἀπὸ τὸν σταυρὸ διακηρύσσουν καὶ θὰ συνεχίσουν νὰ διακηρύσσουν πολλοὺς λόγους πιστότητος στὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν Ὁρθοδοξία -λόγους ἐγκωμιαστικοὺς τῶν κατορθωμάτων τῶν Μαρτύρων καὶ τῶν Ὁμολογητῶν- εἶναι ὅμως ἄρα γε σεβαστὸ τὸ νὰ πλέκης ἐγκώμια στοὺς λόγους γιὰ τοὺς πνευματικοὺς ἥρωες, ἐνῶ προηγουμένως δραπετεύεις μὲ αἰσχύνῃ ἀπὸ τὸ πεδίο τῆς μάχης;

Δὲν στερεῖται ἄρα γε ἠθικῆς τὸ ὅτι, ἐνῶ ἔχεις ἐγκαταλείψει τὴν μαρτυρία τῆς Ἀληθείας χάριν ἐπιγείων ὠφελημάτων καὶ ἀγαθῶν, δοξάζεις ὅσους ἐθεώρησαν τὴν ἀγάπη τῆς Ἀληθείας ὡς πολυτιμωτέρα καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς των;

Καὶ ὅμως, ὁ Καίσαρας δὲν θὰ ἐορτάζη τὴν νίκη του ἐπὶ μακρόν. Δὲν θὰ χαίρεται ἐπὶ μακρόν τὰ τοῦ Θεοῦ, τὰ ὁποῖα τοῦ παρεδόθησαν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἐπισκόπων, μὲ μοναδικὸ σκοπὸ τὴν ἀπόκτησι τῆς εὐνοίας του. Διότι ὁ Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται! Καὶ διότι, ὁ Ἀναληφθεὶς ἀφ' ἡμῶν Θεάνθρωπος εἶναι μεθ' ἡμῶν - μὲ ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἂν καὶ ἀδύναμοι, προσπαθοῦν νὰ βαδίσουν τὴν ὁδὸ ποὺ ὀδηγεῖ ὑψηλὰ καὶ μόνον ὑψηλὰ: στὸν Γολγοθᾶ καὶ τὸν σταυρὸ, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὴν οὐράνιο Πατρίδα, ἀπὸ ὅπου ἐκχέεται ἐφ' ἡμᾶς καὶ μᾶς περιλούει ἡ ἀγάπη τῶν Νεομαρτύρων τῆς πόλεως Μπατάκ, τῶν Νεομαρτύρων καὶ Ὁμολογητῶν τῆς Ρωσίας καὶ ὅλων τῶν οὐρανοπολιτῶν, οἱ ὁποῖοι διήνυσαν τὴν γήϊνη πορεία τους ἐν τῷ ἀνεσπέρῳ φωτὶ τῆς Ὁδοῦ, τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Ζωῆς! Ἀμήν.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΠΑΤΡΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ

Ἄριθ. Πρωτ. 340

Πρὸς τὴν Ἐν Φυλῇ Ἀττικῆς
Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ῥωσικῆς τῆ 1η Ἰανουαρίου 2001 ἐκ.ἡμ.
Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς Περιτομὴ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν
φροντίδι τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Λαύρου Βασιλείου τοῦ Μεγάλου
εἰς Νέαν Ὑόρκην τῶν Η.Π.Α.

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ἀδελφοὶ περιπόθητοι καὶ συλλειτουργοὶ τῆς ἡμῶν ταπεινότητος, τὰς Ὑμετέρας Σεβασμιότητας ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Χαιρετίζομεν Ὑμᾶς ἅπαντας ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητος τοῦ Κυρίου ἡμῶν, τοῦ διανοίγοντος τὴν τρίτην μετὰ Χριστὸν χιλιετίαν, ἀναπέμποντες δοξολογίαν πρὸς τὸν ἐν ὑψίστοις Θεὸν ἐπὶ τῇ ἀνεκδιγήτῳ Αὐτοῦ δωρεᾷ. Εἴη τὸ Ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον!

Α΄. Διὰ τῆς παρουσίας ἡμῶν ἀδελφικῆς ἐπιστολῆς, ἐκφραζούσης καὶ τὴν σύμφωνον γνώμην ἁπάντων τῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, ἐπιθυμῶ νὰ καταστήσω εἰς τὰς Ὑμετέρας Σεβασμιότητας γνωστόν, ὅτι ἀναγνώσαντες μετὰ ἰδιαιτέρας προσοχῆς τὴν Ἐπιστολὴν τῆς Ὑμετέρας Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τοῦ παρελθόντος Ὀκτωβρίου πρὸς τὸ Ποίμνιον Ὑμῶν, νύχαριστήσαμεν τὸν Κύριον ἡμῶν, Ὅστις διατηρεῖ τὴν Ὀρθόδοξον Ὑμῶν Ἐκκλησίαν τῆς Διασπορᾶς ἠνωμένην καὶ ζῶσαν, σοφίζοντα Αὐτὴν, ἵνα διακρίνη τὸ ἅγιον θέλημα Αὐτοῦ «τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον καὶ τέλειον», βάσει τῶν νέων διαμορφουμένων ἱστορικῶν περιστάσεων καὶ προκλήσεων.

Εἴμεθα βεβαίως γνώσται καὶ τῆς δοκιμασίας, τὴν ὁποίαν διέρχεται μέρος τι τοῦ θεοσώστου Ὑμῶν Ποιμνίου, ἐξ αἰτίας προφανῶς τῆς μὴ ὀρθῆς κατανοήσεως τοῦ πνεύματος τῆς Ἐπιστολῆς Ὑμῶν ταύτης, ἕνεκα τοῦ ὁποίου

δεόμεθα ειλικρινῶς, ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς εἰρηνεύσῃ τὰς καρδίας πάντων καὶ οὕτω πρυτανεύσῃ ἡ ἀγάπη, ἡ ἐνότης καὶ ἡ εἰρήνη, τὸ γλυκὸ πρᾶγμα καὶ ὄνομα, ἡ ἐγγύτης αὐτῆ τῆς πνευματικῆς προόδου καὶ τῆς ἀπροσκόπτου ἐπιτελέσεως τοῦ σωστικοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἔργου.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ τῆς ἐπικοινωνίας ἡμῶν ταύτης, θεωροῦμεν σκόπιμον νὰ θέσωμεν ὑπ' ὄψιν τῶν Ἑμετέρων Σεβασμιοτήτων σκέψεις τινὰς καὶ ἀπόψεις «*εἰς οἰκοδομὴν καὶ οὐκ εἰς καθαίρεσιν*», ἀπορροεούσας ἐκ τοῦ αἰσθήματος τῆς εὐθύνης ἡμῶν ἔναντι τῆς καθόλου Ἐκκλησίας καὶ ἀποβλεπούσας εἰς τὴν διασφάλισιν τῆς ἐνότητος τῶν ἡμετέρων Ἱερῶν Συνόδων.

* * *

Β'. Ἡ ἀπὸ τοῦ 1994 ἐγκαινιασθεῖσα ἐνότης ἡμῶν, ὡς φυσικὴ ἀπόρροια τῆς κοινῆς ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας, ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ἀπὸ κοινοῦ Μαρτυρίαν τῆς Ἀληθείας ἔναντι τῶν συγχρόνων ἐν οἰκουμενιστικῇ ἀποστασίᾳ ἐπισήμων ὀρθοδόξων Δικαιοδοσιῶν, κατὰ τὸ παράδειγμα ἐπιφανῶν Ἀρχιερέων-συμβόλων τῆς Ἱερᾶς Ἑμῶν Συνόδου, ὡς τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Φιλαρέτου († 1985) καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀβερκίου († 1976).

Τοιαύτην ἔννοιαν εἶχε πρωτίστως καὶ κυρίως δι' ἡμᾶς ἡ εὐχαριστιακὴ μεθ' Ἑμῶν ἐνότης, μία δὲ τοιαύτη προοπτικὴ καρποφόρου συνεργασίας διεφάνη κατὰ τὰ δύο πρῶτα ἔτη τῆς ἐνώσεως ἡμῶν, ἥτοι ἕως καὶ τοῦ 1996.

(1) Ἐκτοτε, καὶ παρὰ τὰ ειλικρινῆ ἡμῶν αἰσθήματα ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ ἔναντι Ἑμῶν, διεπιστώσαμεν ὅτι τηρεῖτε μίαν «ἀπόστασιν» ἔναντι ἡμῶν, περαιτέρω δὲ ἀντεμετωπίσαμεν παραδόξως μίαν δυσάρεστον καὶ ἐνίοτε ἀφιλάδελφον στάσιν ἐκ μέρους Ἀρχιερέων τινῶν τῆς Ἱερᾶς Ἑμῶν Συνόδου, ἀναγκασθέντες ἐν ὑπομονῇ πολλῇ, μακροθυμίᾳ καὶ προσευχῇ νὰ ἀπαντήσωμεν εἰς τινὰς αἰτιάσεις καὶ νὰ παράσχωμεν προθύμως καὶ σαφῶς τὰς ἀπαραιτήτους διευκρινίσεις, ὡς π.χ. διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 244/10.1.1997 ἐπισήμου Συνοδικοῦ Γράμματος ἡμῶν.

(2) Ἐν συνεχείᾳ, ἐκκλησιαστικαὶ τινες πράξεις τῆς Ἑμετέρας Ἱερᾶς Συνόδου προεκάλεσαν εἰς ἡμᾶς εὐλόγα διλήμματα, καθ' ὅσον ἡ μὲν ἐκκλησιολογικὴ ταυτότης τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, ὡς σαφῶς καὶ σταθερῶς ἀντιοικουμενιστικὴ, οὐδέποτε ἐπέτρεπεν εἰς ἡμᾶς νὰ ἔχωμεν κοινωνίαν μὲ τὰς ἐπισήμους ὀρθοδόξους Δικαιοδοσίας, ὡς ἀναμειγμένας δραστηρίως εἰς τὴν *Οἰκουμενικὴν Κίνησιν* καὶ ἀνηκούσας εἰς τὸ «*Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν*», ἡ δὲ Ἑμετέρα Σύνοδος – ἂν καὶ φειδωλῶς, πάντως ὅμως χωρὶς νὰ ἀποκρύπτῃ τοῦτο – ἐνεργεῖ ἀντιθέτως.

(3) Βεβαίως, ὑποθέτομεν ὅτι τοῦτο, δηλαδὴ ἡ ἄμεσος ἢ ἔμμεσος – πλὴν σταθερὰ – κοινωνία ἐνίων Ἑμετέρων Κληρικῶν μετὰ τινῶν ἐπισήμων οἰ-

κουμουνιστικῶν Δικαιοδοσιῶν, ἀπορρέει ἐκ μιᾶς συγκεκριμένης στρατηγικῆς τῆς Ἱερᾶς Ὑμῶν Συνόδου, τὴν ὁποῖαν ἄν καὶ ἐν μέρει κατανοῶμεν, ὅμως δὲν δυνάμεθα νὰ παραβλέψωμεν, ἐφ' ὅσον διαπιστώνομεν μετὰ δικαιολογημένης ἀνησυχίας, ὅτι ἡ τακτικὴ Ὑμῶν αὕτη ὁδηγεῖ Ὑμᾶς εἰς δύο ἀδιέξοδα:

α. εἰς τὴν ἀσυνέπειαν θεωρίας καὶ πράξεως, καθ' ὅτι ἡ συνοδικῶς καὶ μετ' ἐμφάσεως διακεκηρυγμένη ἀντι-οικουμουνιστικὴ Ὑμῶν αὐτοσυνειδησί-α ἀναιρεῖται ἐν τῇ πράξει διὰ τῆς κοινωνίας μετὰ τῶν Οἰκουμουνιστῶν ἢ τῶν κοινωνούντων μετ' αὐτῶν·

β. εἰς τὴν de facto ἀκύρωσιν ἐνὸς ἐκ τῶν κυριωτέρων σκοπῶν τῆς ὑπάρξεως ἡμῶν ὡς ἀποτετειχισμένων Ὁρθοδόξων Κοινοτήτων, ἥτοι τῆς συνεχοῦς καὶ φιλαδέλφου ὑπομνήσεως ἐκ μέρους ἡμῶν πρὸς τοὺς Οἰκουμουνιστάς, τῆς μὴ κατὰ Θεὸν πορείας αὐτῶν καὶ τῆς διαρκοῦς ἀπομακρύνσεως αὐτῶν ἐκ τῆς Συνοδικῆς καὶ Πατερικῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως.

(4) Γράφοντες τὰ ἀνωτέρω, ἔχομεν ὑπ' ὄψιν ἡμῶν κυρίως τὴν γνωστὴν καὶ θεωρουμένην ὡς ἀνεπίσημον καὶ σποραδικὴν κοινωνίαν Ὑμῶν μετὰ τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ὅμως – δὲν θὰ πρέπει νὰ λησμονῆται – συμμετέχει πλήρως εἰς τὴν σύγχρονον συγκρητιστικὴν Διαχριστιανικὴν καὶ Διαθρησκειακὴν Οἰκουμηνικὴν Κίνησιν, παρὰ τὴν ἐλπιδοφόρον ἀνησυχίαν καὶ ἀντίδρασιν εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς ἐκ μέρους Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν.

(5) Εἶναι δὲ ἀξιοπαρατήρητον, ὅτι αἱ ἀυξάνόμεναι αὗται συλλειτουργγαί ἐνίων Ἀρχιερέων Ὑμῶν μετὰ τινων ἐπισήμων ἐν Οἰκουμουνισμῷ Δικαιοδοσιῶν ἔφθασαν νὰ τελῶνται καὶ νὰ προβάλλωνται ἀναφανδὸν μέχρι καὶ αὐτὰς τὰς παραμονὰς τῆς Συνόδου τῆς σεπτῆς Ὑμῶν Ἱεραρχίας τοῦ παρελθόντος Ὀκτωβρίου, φέρουσαι ἡμᾶς εἰς τοιαύτην δυσχερῆ θέσιν ἔναντι τοῦ δικαίως ἀνησυχοῦντος Ποιμνίου ἡμῶν, ὥστε μετὰ δυσκολίας νὰ καθησυχάζωμεν τοῦτο, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι εἷς ἐκ τῶν Κληρικῶν ἡμῶν ἤδη διέκοψε κοινωνίαν μεθ' ἡμῶν διὰ τὴν ἐπαμφοτερίζουσαν στάσιν Ὑμῶν ἔναντι τῶν Οἰκουμουνιστῶν.

(6) Ἐν τῇ συναφείᾳ ταύτῃ, δυνάμεθα νὰ ὑποστηρίξωμεν ὅτι καὶ πράξεις τινὲς τῆς προσφάτου Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας Ὑμῶν αὐξάνουν τὴν ἀνησυχίαν ἡμῶν διὰ τὸ μέλλον καὶ ὡς ἐκ τούτου μᾶς ὠθοῦν εἰς ἀγωνιώδη καὶ ἐκτενῆ προσευχήν, ἐφ' ὅσον λ.χ. ἡ ἀνάδειξις καὶ ἀνύψωσις εἰς πλεον ὑπευθύνους θέσεις ἐν τῇ Ἱεραρχίᾳ Ὑμῶν προσώπων ἐχθρικῶς διακειμένων πρὸς ἡμᾶς καὶ πρὸς τὴν ἐν γένει ἀντι-οικουμουνιστικὴν ἡμῶν στάσιν, ὡς π.χ. τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Ἀμβροσίου, ἀλλὰ καὶ ἡ διαφαινομένη ἐπίσημος τοποθέτησις Ὑμῶν ἔναντι τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας, ὡς καὶ ἔναντι ἄλλων τινῶν

Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, ὡς π.χ. τῆς Γεωργίας καὶ τῆς Τσεχίας-Σλοβακίας, εἶναι ἐνδεικτικὰ τῆς μὴ κοινῆς ἀντιλήψεως ἡμῶν τε καὶ Ὑμῶν περὶ τῆς τηρητέας στάσεως ἔναντι τῶν ἐπισήμων καὶ ἐν κοινῶν οἰκουμενιστικῆ Διοικήσεως.

(7) Ἄλλωστε, ἡ πρόσφατος παραδοχὴ ἐκ μέρους Ὑμῶν τῆς ὑφισταμένης ἐπισήμου κοινωνίας μετὰ τῶν Σέρβων, ὡς καὶ ἡ παράκλησις ἐκ μέρους Ὑμῶν μὴ διακοπῆς αὐτῆς τῆς κοινωνίας, ἔτι δὲ καὶ ἡ εὐμενὴς τοποθέτησις Ὑμῶν ἔναντι τινῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, ἐμφανιζομένων ἐκ πρώτης ὄψεως συντηρητικώτερων ἔναντι τῶν λοιπῶν, ἐπιβεβαιώνουν τὴν αἴσθησιν ἡμῶν, ὅτι κατ' οὐσίαν ὀδηγεῖσθε σταθερῶς εἰς τὴν σταδιακὴν ἐγκατάλειψιν τῆς λαμπρᾶς Ἀντι-οικουμενιστικῆς Παραδόσεως τῆς Ὑμετέρας Ἱερᾶς Συνόδου, τῆς διαμορφωθείσης κατὰ τὴν τελευταίαν τριακονταπενταετίαν καὶ ἐκφρασθείσης μὲ μοναδικὴν θεολογικὴν σαφήνειαν.

(8) Ἡ σταδιακὴ αὕτη ἐγκατάλειψις τῆς προλαβούσης Ὑμετέρας Ἀντι-οικουμενιστικῆς Παραδόσεως εἶναι ὡς ἐκ τούτου σαφές, ὅτι μετατρέπει εἰς νεκρὸν γράμμα τὴν διακήρυξιν Ὑμῶν, τὴν περιεχομένην εἰς τὴν πρόσφατον Συνοδικὴν Ἐπιστολὴν Ὑμῶν, περὶ διακρατίσεως ἀνοθεύτου τῆς καθαρότητος τῆς Πίστεως καὶ τοῦ Ἀντι-οικουμενισμοῦ, ἐφ' ὅσον ἡ διακράτησις αὕτη θὰ ὑπεκρέωνεν Ὑμᾶς νὰ ταυτισθῆτε πλήρως πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως καὶ Ἀποτειχίσεως, καθ' ὅτι ὁ Πατερικὸς Κανὼν ἔχει διαχρονικὴν ἰσχύν:

«Μηδὲν προτιμότερον τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἑαυτῶν ἀσφαλείας πθέμενοι» (Μ. Βασιλείου, ΡΓ τ. 32, στλ. 925).

(9) Ἐλπίζομεν, ὅτι – βάσει τῶν ἀνωτέρω ἐν περιλήψει ἐκτεθέντων – κατέστη σαφὴς ἡ ἀναφορὰ ἡμῶν εἰς τὰ «εὐλόγα διλήμματα» (§ Β' 2), τὰ ὁποῖα λαμβάνουν σχεδὸν δραματικὴν μορφήν, ὅταν ληφθῆ σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ κοινὸς ἡμῶν ἀγὼν Πίστεως καὶ Ὁμολογίας, κατὰ τὸν διαρρεύσαντα αἰῶνα, εἶναι πλήρης ἡρωϊκῶν καὶ ἀγίων Μορφῶν ἐν Ρωσίᾳ, Ἑλλάδι, Ρουμανίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ, αἵτινες προετίμησαν τὴν Μαρτυρίαν καὶ τὸ Μαρτύριον καὶ τὸν «ὄνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ» ὡς τὴν μόνην ἐνδεδειγμένην καὶ σωτήριον ὁδόν, παρὰ τὴν *κατάκριτον κοινωνίαν* μετὰ τῶν ἐπισήμων, ἀλλὰ ἐν Οἰκουμενισμῷ ὀρθοδόξων Δικαιοδοσιῶν.

(10) Δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν εἰς καμμίαν περίπτωσιν νὰ ἀγνοήσωμεν τοὺς Μάρτυρας καὶ Ὁμολογητὰς προγόνους ἡμῶν ἐν τῇ Πίστει, ἀρνούμενοι νὰ *μνημονεύσωμεν τῶν Ἡγουμένων ἡμῶν*, καθ' ἣν μάλιστα στιγμὴν, οἱ λεγόμενοι ἐπίσημοι ὀρθόδοξοι, ὡς ἴσως θὰ ἔχετε ἤδη πληροφορηθῆ, μόλις προσφάτως, ἀφοῦ συνελλειτούργησαν καὶ ἐώρτασαν ἅπαντες Χριστούγεν-

να εἰς Φανάριον καὶ Νίκαιαν, κατὰ τὸ νέον ἡμερολόγιον, ἐξέδωσαν κοινὸν «*Μήνυμα*» (26.12.2000), ὑποστηρίζοντες σὺν τοῖς ἄλλοις τὴν σύγχρονον *Οἰκουμενικὴν Κίνησιν*, τὴν ὁποίαν παρουσιάζουν ὡς ἐπιβεβλημένην δῆθεν προσπάθειαν ἀποκαταστάσεως τῆς ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν μέσῳ τοῦ διαλόγου τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀγάπης, ὡσὰν ἡ *Οἰκουμενικὴ Κίνησις* νὰ ἦτο μόνον εἷς ἀθῶος «διάλογος ἀληθείας καὶ ἀγάπης», καὶ διακηρύσσοντες μετ' ἐμφάσεως μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς:

«*Ἀπαράδεκτος καὶ καταδικαστέα δέον νὰ θεωρηθῇ πᾶσα δι-
άσπασις τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ προφάσει τηρήσεως
ἐθίμων καὶ παραδόσεων ἢ δῆθεν προασπίσεως τῆς γνησίας Ὀρ-
θοδοξίας. Ὡς μαρτυρεῖ ἡ ὅλη ζωὴ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας
ἡ διαφορὰ περὶ τὰ ἔθιμα οὐδόλως ἐμποδίζει τὴν εὐχαριστιακὴν
κοινωνίαν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐνῶ ἡ τήρησις τῆς γνη-
σίας Ὀρθοδόξου Πίστεως διασφαλίζεται διὰ τοῦ Συνοδικοῦ συ-
στήματος, τὸ ὁποῖον ἀνέκαθεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπετέλει τὸν
ἔσχατον κριτὴν περὶ θεμάτων πίστεως*» (παράγρ. 10).

(11) Εἶναι σαφές, ὅτι ὡς «*ἀπαράδεκτος καὶ καταδικαστέα*» χαρακτηρίζεται ἡ στάσις ἡμῶν τε καὶ Ὑμῶν, οἱ ὁποῖοι ὅμως δὲν «*διασπῶμεν τὴν ἐνό-
τητα τῆς Ἐκκλησίας*» διὰ δευτερεύοντα θέματα, ἀλλ' ἀποτεικιζόμεθα νομί-
μως καὶ κανονικῶς ἐξ ἐκείνων τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τοῦ 1920 καὶ ἐξῆς, μέσῳ τῆς συγκρητιστικῆς συνεργασίας καὶ τῶν συμ-
προσευχῶν μετὰ τῶν ἑτεροδόξων, ἐπίσης δὲ μέσῳ τῆς Οἰκουμενικῆς Θεο-
λογίας καὶ τῶν Θεολογικῶν Διαλόγων, διεβρώθησαν τοσοῦτον, ὥστε δι-
καίως ἡ Ὑμετέρα Ρωσικὴ Ἱερὰ Σύνοδος διεκήρυξε κατὰ τὸ 1971 (Μόντρε-
αλ, 14-28.9.1971), ὅτι «*ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι αἵρεσις ἐναντίον τοῦ δόγμα-
τος τῆς Ἐκκλησίας*».

(12) Θὰ πρέπει ἐξ ἄλλου νὰ παρατηρηθῇ, ὅτι τὰ ἀνωτέρω «καταδικαστι-
κὰ» δι' ἡμᾶς τε καὶ Ὑμᾶς, συνυπέγραψαν – ὁμοῦ μετὰ τοῦ μεγίστου τῶν
Οἰκουμενιστῶν πατριάρχου Βαρθολομαίου, τῶν Οἰκουμενιστῶν πατριαρχῶν
Ἀλεξανδρείας Πέτρου, Ἀντιοχείας Ἰγνατίου, Βουκουρεστίου Θεοκτίστου,
ἀρχιεπισκόπου Τιράνων Ἀναστασίου καὶ μητροπολίτου Ὁουλου (Φινλαν-
δίας) Ἀμβροσίου, ὡς καὶ τῶν Καινοτόμων νεοημερολογιτῶν ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν Χριστοδούλου, πατριάρχου Σόφιας Μαξίμου κλπ., – καὶ οἱ ἐμμέ-
νοντες μὲν εἰς τὸ Πάτριον, ἀλλὰ συμμετέχοντες εἰς τὸν Οἰκουμενισμὸν καὶ
τὸ «*Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν*» καὶ συμφωνοῦντες κατὰ πάντα
μετὰ τῶν λοιπῶν, δηλαδὴ ὁ πατριάρχης Σερβίας Παῦλος, ὁ ἀντιπρόσωπος
τῆς Ἐκκλησίας Γεωργίας μητροπολίτης Ἀβραὰμ καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Τσε-
χίας καὶ Σλοβακίας Νικόλαος, τοῦ πατριάρχου Μόσχας Ἀλεξίου ἀπέχοντος

διὰ τὸ γνωστὸν θέμα τῆς Ἑσθονίας καὶ οὐχὶ βεβαίως διὰ λόγους διαφοροποιήσεως αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω συμφωνηθέντων.

* * *

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς·

Γ'. Ἡ συνεχῶς σκληρυνομένη στάσις ἔναντι ἡμῶν τε καὶ Ὑμῶν ἐκ μέρους τῶν ἐν καινοτομία καὶ αἰρέσει ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν, φθάνουσα μάλιστα μέχρι καὶ τοῦ τραγικοῦ ὄντως σημείου νὰ ἀναχειροτονοῦν τοὺς Κληρικοὺς ἡμῶν ὅταν προσχωροῦν εἰς αὐτούς, ὤθησεν ἡμᾶς – διὰ μέσου τῆς παρούσης ἡμῶν ἐπιστολῆς – εἰς μίαν προσπάθειαν ἀφ' ἐνὸς μὲν πρὸς βαθυτέραν συνειδητοποίησιν τῶν ἐκκλησιολογικῶν θεμελίων τῶν Ὀρθοδόξων Κοινοτήτων ἡμῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ πρὸς ἀνανέωσιν τῆς ἀποφάσεως ἡμῶν διὰ τὴν συνέχισιν τῆς Ὀρθοδόξου καὶ Θεαρέστου Ἐνστάσεως, προκειμένου νὰ ἐνεργοποιηθῆ ἡ συνοδικὴ συνείδησις τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς κατάκρισιν ἐν Πανορθοδόξῳ ἢ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῶν συμπαρομαρτούντων αὐτῇ, ἵνα οὕτως ἐνωθῆ ἡ διηρημένα σήμερον Ἐκκλησία ἐν τῇ ὀρθοδοξίᾳ τῆς Πίστεως.

(1) Ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος εἶναι ἀποφασισμένη, χάριτι Θεοῦ, νὰ συνεχίσῃ ἀνταποκρινομένη εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ ἀγωνιῶντος εὐσεβοῦς Ποιμνίου Αὐτῆς καὶ νὰ μὴ ἔχη – ὡς καὶ μέχρι τοῦδε δὲν εἶχεν – ἄμεσον ἢ ἔμμεσον κοινωνίαν μετὰ τῶν ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν.

(2) Ἡ στάσις ἡμῶν αὕτη, σύμφωνος κατὰ πάντα πρὸς τὴν Συνοδικὴν καὶ Πατερικὴν Παράδοσιν τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀποτρέπει τὴν σχετικοποίησιν τῆς Ἀληθείας, ἀναστέλλει τὸν καλπάζοντα διομολογιακὸν καὶ διαθρησκευτὸν συγκρητισμὸν, τέλος δὲ διασώζει τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸν δογματικόν, ἠθικὸν καὶ κανονικὸν «μινιμαλισμὸν».

(3) Τὸ εὐρὺ τοῦτο φάσμα τῆς Ὀρθοδόξου καὶ Θεαρέστου Ἐνστάσεως εἶναι σαφέστατον, ὅτι ἀποτελεῖ ἐν τέλει τὴν ἐλπίδα τῶν ἀπανταχοῦ εὐσεβῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι μὲ βαθεῖαν ἀνησυχίαν διαπιστώνουν τὴν συμμετοχὴν τῶν ἐπισήμων Δικαιοδοσιῶν εἰς τὴν ἀνωτέρω φθοροποιὸν διαδικασίαν, ὡς ἀναγκαῖον ἐπακόλουθον τῆς συμμετοχῆς αὐτῶν εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν καὶ τὸ «*Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν*».

(4) Ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος, κατανοοῦσα τὴν ἀνησυχίαν ταύτην τῶν εὐσεβῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν καὶ ἔχουσα ἐπίγνωσιν τῆς κλήσεως Αὐτῆς, εἶναι ἐτόιμη νὰ παράσχῃ βοήθειαν εἰς πάντας τοὺς ἀπευθυνομένους πρὸς Αὐτὴν ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ αὐτῶν νὰ παραμείνουν εἰς τὰ σωστικὰ ὄρια τῆς Ἀκαινοτομήτου Ὀρθοδοξίας, μὴ φειδομένη κόπων καὶ θυσιῶν, ὡς ἔπραττε ἄλλωστε ἀνεκάθεν, βοηθείᾳ Θεοῦ.

(5) Εἴμεθα βαθύτατα πεπεισμένοι, ὅτι ἡ συνεχὴς αὐξήσις τῶν ἀποτειχισμένων ἀντι-οικουμενιστικῶν Κοινοτήτων ἐντὸς τῶν κατὰ τόπους ἐπισήμων Δικαιοδοσιῶν ἀποτελεῖ τὴν **Ἱστορικὴν Κλησιν** ἡμῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνταποκρινόμενοι διασώζομεν, θεία χάριτι, τὴν ὀρθόδοξον ἡμῶν ταυτότητα καὶ διαφυλάσσομεν ἀνόθευτον τὴν Ἀποστολικὴν καὶ Πατερικὴν **«Παρακαταθήκην»**, ἐν τῇ ἐλπίδι τοῦ θαύματος τῆς ἐνώσεως διὰ τῆς κατακρίσεως τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

(6) Ἡ εὐαισθησία τῆς Ἱερᾶς Ὑμῶν Συνόδου ἔναντι τοῦ ὁράματος τούτου, ἀνέκαθεν ἐνέπνεεν ἡμᾶς, ἐξ αἰτίας ἄλλωστε τοῦ ὁποίου ἐνεκαινιάσαμεν καὶ τὴν εὐχαριστιακὴν κοινωνίαν μεθ' Ὑμῶν, νῦν δὲ προσευχόμεθα διακαῶς, ὅπως ὁ Θεῖος τῆς Ἐκκλησίας Δομῆτωρ φωτίζη, ἐνισχύη καὶ καθοδηγῇ Ὑμᾶς εἰς τὴν συνέχισιν τῆς Ἀντι-οικουμενιστικῆς Παραδόσεως συμφώνως πρὸς τὰς ὑποθήκας τῶν κοινῶν ἡμῶν **«Ἡγουμένων»** καὶ ἐν πλήρει ἐπιγνώσει τῶν ὑψηλῶν ἀπαιτήσεων τῆς λίαν συγκεχυμένης ἐποχῆς ἡμῶν.

(7) Ἰδιαιτέραν καὶ βαθεῖαν χαρὰν θὰ προεκάλει εἰς ἡμᾶς μία ἀδελφικὴ ἀνταπόκρισις ἐκ μέρους Ὑμῶν εἰς τὴν παροῦσαν ἡμῶν ταπεινὴν ἐπιστολήν, ἵνα οὕτω διατρανωθῇ ἡ μεταξὺ ἡμῶν **«ἐνότης τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης»** (Ἐφεσ. δ' 3).

* * *

Ἐπὶ δὲ τούτοις, ἀπονέμοντες καὶ αὐθις εἰς τὰς Ὑμετέρας Σεβασμιότητας τὸν ἐν Κυρίῳ ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν καὶ αἰτούμενοι παρὰ τοῦ Θεοῦ τῆς Ἐκκλησίας Δομῆτορος τὰ ἔτη αὐτῶν ὡς πλεῖστα, ὑγιεινὰ καὶ γηθόσυνα, διατελοῦμεν μετὰ βαθείας ἐν Χριστῷ ἀγάπης καὶ πάσης τιμῆς.

Τῶν Ὑμετέρων Σεβασμιότητων
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς

Ὁ Μητροπολίτης

† Ὁ Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανός,

Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΠΑΤΡΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ

**Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων
καί ἡ Ρωσική Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Διασπορᾶς**

**Θέσεις ἐπὶ τῆς προσφάτου
προσεγγίσεως μεταξὺ Διασπορᾶς καὶ Μόσχας**

α. Οἱ Ρῶσοι τῆς Διασπορᾶς

Ἡ Ρωσική Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Διασπορᾶς εἶναι τὸ τμήμα ἐκεῖνο τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖον ἐξῆλθε τῆς Ρωσίας μετὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1917 καὶ διεσπάρη εἰς Εὐρώπην, Ἀμερικὴν, Ἀσίαν καὶ Αὐστραλίαν.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Διασπορᾶς, θεμελιωθεῖσα ἐπὶ Κανονικῆς βάσεως, τῇ ἐγκρίσει τοῦ Ἁγίου Τύχωνος, Πατριάρχου Μόσχας καὶ πάσης Ρωσίας (1919, 1920, 1922), τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως (1920) καὶ τῆς φιλοξενησάσης Αὐτὴν Σερβικῆς Ἐκκλησίας (1921 ἔ.), δὲν εἶχε ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μὲ τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Μόσχας, λόγω τῶν εἰδικῶν σχέσεων αὐτοῦ μὲ τὸ ἀθεϊστικὸν καὶ ἀντι-ἐκκλησιαστικὸν καθεστῶς τῆς Ρωσίας, σχέσεις αἱ ὁποῖαι διεμορφώθησαν πλήρως μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ Πατριάρχου Ἁγίου Τύχωνος (1925), ὅποτε ὁ προβληθεὶς ὑπὸ τοῦ κράτους ὡς Τοποτηρητῆς τοῦ κενοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου Μητροπολίτης Νιζεγκόροντ Σέργιος προέβη εἰς τὴν γνωστὴν αὐτοῦ «Δήλωσιν» περὶ νομιμοφροσύνης εἰς τοὺς Σοβιετικούς ἐν ἔτει 1927 («Σεργιανισμός»).

Ἡ Ρωσική Διασπορά, συγκεκριμένως δὲ ἡ Συνοδικὴ Διακαιοδοσία ἐκείνη, ἣ ὁποία εἶχε ὡς Πρωθυεράρχας τοὺς Μητροπολίτας Ἀντώνιον († 1936), Ἀναστάσιον († 1965), Φιλάρετον († 1985), Βιτάλιον (μ. 2001), τώρα δὲ τὸν Σεβασμιώτατον κ. Λαῦρον (Ὀκτ. 2001 ἔ.), ὡς ἀποτελοῦσα τὸ ἐλεύθερον τμήμα τῆς ἱστορικῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, διετήρει πάντοτε τὴν πολύτιμον

ἐκκλησιαστικὴν κληρονομίαν Αὐτῆς, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἦτο ἐξ ἀρχῆς ἀντίθετος πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν καινοτομιῶν, τῶν μεταρρυθμίσεων καὶ τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, ἠκολούθει ἀνέκαθεν τὸ Πάτριον Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον, κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1983 ἔλαβε Συνοδικὴν ἀπόφασιν κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἡ στάσις αὐτὴ ὠδήγησε τὴν Ρωσικὴν Διασπορὰν εἰς σταδιακὴν διακοπὴν κοινωνίας, ἰδίως μετὰ τὸν Β΄ Παγκόσμιον Πόλεμον καὶ δὴ ἐντεῦθεν τοῦ 1965, μετὰ τῶν λοιπῶν Τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, μὲ τὰς ὁποίας διετῆρει μέχρι τότε σχέσεις μᾶλλον ἀνεπισήμους καὶ χαλαράς.

β. Σχέσεις μετὰ τοὺς Ἕλληνας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου

Ἐκ τῆς Ἐκκλησίας ταύτης τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, κατὰ τὰ ἔτη 1960 ἐν Η.Π.Α. καὶ 1962 ἐν Ἑλλάδι, ἔλαβον τὰς ἐπισκοπικὰς αὐτῶν χειροτονίας οἱ Ὁρθόδοξοι τῆς Ἑλλάδος, οἱ ἐμμένοντες εἰς τὸ Πάτριον Ἡμερολόγιον, οἱ ὅποιοι μετὰ τὴν Μεταρρύθμισιν τοῦ 1924 εἶχον συγκροτήσει ἰδίαν Ἐκκλησιαστικὴν Κοινότητα.

Ἐν ἔτει 1969, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς, ὑπὸ τὸν Μητροπολίτην Φιλάρετον, ἐπεκύρωσε τὰς χειροτονίας αὐτὰς καὶ ἦλθεν εἰς πλήρη εὐχαριστιακὴν κοινωνίαν μετὰ τῆς ἐν Ἑλλάδι συγκροτηθείσης Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου ὑπὸ τὸν ἀείμνηστον Ἀρχιεπίσκοπον Αὐξέντιον, ἡ ὁποία ὅμως διεκόπη κατὰ τὸ ἔτος 1978, διὰ λόγους κανονικῆς τάξεως, ὑπαιτιότητι τῶν Ἑλλήνων.

Ἡ Ρωσικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Διασπορᾶς, κατὰ τὸ ἔτος 1992, ὑπὸ τὸν Μητροπολίτην Βιτάλιον, ἐγκαθίδρυσε σχέσεις πλήρους εὐχαριστιακῆς κοινωνίας μὲ τοὺς Ρουμάνους τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου ὑπὸ τὸν Μητροπολίτην Βλάσιον, κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1994 μὲ τὴν ἐν Ἑλλάδι Ἱερὰν Σύνοδον τῶν Ἐνισταμένων, ὑπὸ τὸν Μητροπολίτην Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανόν, ὡς καὶ μὲ τοὺς Βουλγάρους τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου ὑπὸ τὸν Ἐπίσκοπον Τριάδιτσα Φώτιον.

γ. Προσέγγισις Διασπορᾶς καὶ Μόσχας

Ἡ πρὸ δεκαετίας ἐπιτευχθεῖσα ἔνωσις τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς μετὰ τῶν Ὁρθοδόξων Ρουμάνων, Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου εἶχεν ὡς βάσιν τὴν κοινὴν αὐτῶν ἀντι-οικουμενιστικὴν αὐτοσυνειδησίαν, ἐκδηλουμένην κυρίως διὰ τῆς ἀκοινωνησίας μὲ ἀπάσας τὰς ἐπισήμους Τοπικὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, αἱ ὁποῖαι μετέχουν εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν καὶ ἀποτελοῦν ἐνεργὰ μέλη τοῦ «Παγκοσμίου

Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» (1948 ἔ.), ἐπίσης δὲ καὶ τὴν ἀπὸ κοινοῦ καταλληλοτέραν ἀντιμετώπιση τῆς ἐξαπλώσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐντὸς τῶν Τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐκτὸς τῆς αὐτονοήτου ἐνισχύσεως καὶ ὑποστηρίξεως μεταξὺ ἀλλήλων.

Ἐν τούτοις, ἤρχισε σὺν τῷ χρόνῳ νὰ κατανοῆται, ὅτι ἡ Ρωσικὴ Διασπορὰ διέρχεται μίαν προϊούσαν κρίση, ὅσον ἀφορᾷ ἰδίως τὴν ἐκκλησιολογικὴν αὐτῆς ταυτότητα, ἡ δὲ στροφή αὐτῆς πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον Μόσχας (2000 ἔ.) καὶ ἐν γένει πρὸς τὰς οἰκουμενιστικὰς Δικαιοδοσίας, ἂν καὶ ἀρχικῶς ἀνεπίσημος, προεκάλεσεν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῶν Ἐνισταμένων τὰς πρῶτας ἀνησυχίας, καρπὸς τῶν ὁποίων ἦτο πρωτίστως ἡ ἀποστολὴ τῆς ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 340/1.1.2001 ἐπισήμου ἐπιστολῆς τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Διασπορᾷ.

Εἰς τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, ἐγκρίσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἔγραφε μεταξὺ ἄλλων ὁ Σεβασμ. Πρόεδρος τῶν Ἐνισταμένων καὶ τὰ ἀκόλουθα:

«Ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος εἶναι ἀποφασισμένη, χάριτι Θεοῦ, νὰ συνεχίσῃ ἀνταποκρινομένη εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ ἀγωνιῶντος εὐσεβοῦς Ποιμίου Ἀυτῆς καὶ νὰ μὴ ἔχη -ὡς καὶ μέχρι τοῦδε δὲν εἶχεν- ἄμεσον ἢ ἔμμεσον κοινωνίαν μετὰ τῶν ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν».

Καὶ ἐπεσήμαινε πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς Ρώσους, ὅτι

«κατ' οὐσίαν ὀδηγεῖσθε σταθερῶς εἰς τὴν σταδιακὴν ἐγκατάλειψιν τῆς λαμπρᾶς Ἀντι-οικουμενιστικῆς Παραδόσεως τῆς Ὑμετέρας Ἱερᾶς Συνόδου, τῆς διαμορφωθείσης κατὰ τὴν τελευταίαν τριακονταπενταετίαν καὶ ἐκφρασθείσης μὲ μοναδικὴν θεολογικὴν σαφήνειαν».

Ὅτε δὲ ἐπισυνέβη ἡ ἀλλαγὴ Πρωθιεράρχου εἰς τὴν Ρωσικὴν Διασπορὰν κατ' Ὀκτώβριον τοῦ 2001, ἔνεκα τῆς ὁποίας προεκλήθη σχίσμα εἰς τοὺς κόλπους Ἀυτῆς ἐξ αἰτίας τῆς χαραχθείσης νέας αὐτῆς πορείας, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων παρέμεινε κοινονοῦσα μὲ τὸν Μητροπολίτην κ. Λαῦρον καὶ τὴν περὶ αὐτὸν Ἱερὰν Σύνοδον, διότι παρὰ τὰς ἐπιφυλάξεις Ἀυτῆς, ἰκανοποιήθη ἀπὸ τὰς Ὁρθοδόξους προγραμματικὰς δηλώσεις τοῦ νέου Προκαθημένου, θεωρήσασα ὡς ὑπερβολικὰς τὰς αἰτιάσεις ὧσων, ἔστω καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων, δὲν ἀνεγνώρισαν τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ εἰς Διασπορὰν καὶ εἰς Ρωσίαν.

Παρὰ ταῦτα, ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἤδη ἔτους (2003), ἡ κατάστασις ἤρχισε νὰ προκαλῆ βασίμους ἀνησυχίας, κυρίως ἐξ αἰτίας τῆς δυναμικῆς προωθήσεως

τῆς ὄντως νέας πορείας τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς, παρὰ τὰς καθησυχαστικὰς δηλώσεις καὶ βεβαιώσεις Αὐτῆς.

Ἐνεκα ἀκριβῶς τῆς δυσαρέστου αὐτῆς ἐξελιξέως, ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης κ. Κυπριανός, μέσῳ καὶ ἄλλων μηνυμάτων, ἐξέφραξε τὴν ἀντίθεσιν τῶν ἐν Ἑλλάδι Ὁρθοδόξων Ἐνισταμένων πρὸς τὸ διάβημα τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς, δηλαδή τὴν προσέγγισιν πρὸς τὴν Μόσχαν, ὑπενθυμίζων πάντοτε τὸ κατ' ἐξοχὴν ἀνυπέρβλητον ἐμπόδιον πρὸς ἔνωσιν, δηλαδή τὴν αἴρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἔστω καὶ ἂν ἐθεωρεῖτο ὡς ἀληθές, ὅτι οὐσιαστικῶς οἱ ἕτεροι λόγοι διαστάσεως μετὰ τοῦ Πατριαρχείου δὲν ὑφίσταντο πλέον.

δ. Ἡ προσέγγισις ἐπιταχύνεται

Δυστυχῶς ὅμως, αἱ διαδικασίαι προσεγγίσεως Διασπορᾶς καὶ Μόσχας ἐντείνονται καὶ ἐπιταχύνονται, τῇ πιέσει μάλιστα τῶν πολιτικῶν Ἀρχῶν τῆς Ρωσίας, μὲ κύριον μοχλὸν πίεσεως τὸ Πατριαρχεῖον Μόσχας, καὶ ὅπωςδήποτε τῇ καθοριστικῇ ἐπιδράσει τῆς Σεβδικῆς Ἐκκλησίας ἐπιτινων μελῶν τῆς Διασπορᾶς, κυριώτεροι δὲ σταθμοὶ τῆς ἐνωτικῆς αὐτῆς πορείας εἶναι οἱ ἑξῆς:

1) ἡ κατὰ Σεπτέμβριον 2003 συνάντησις εἰς Νέαν Ὑόρκην τῶν Η.Π.Α. ἀρχιερατικῆς Ἀντιπροσωπίας τῆς Διασπορᾶς μετὰ τοῦ Προέδρου τῆς Ρωσίας κ. Βλαδιμήρου Πούτιν·

2) ἡ κατὰ Νοέμβριον 2003 συνάντησις εἰς τὴν Μόσχαν ἀρχιερατικῆς Ἀντιπροσωπίας τῆς Διασπορᾶς μετὰ τοῦ Πατριάρχου κ. Ἀλεξίου καὶ μελῶν τῆς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας·

3) ἡ κατὰ Μάϊον 2004 ἐπίσημος ἐπίσκεψις τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου κ. Λαύρου εἰς τὴν Μόσχαν, κατὰ τὴν ὁποίαν, εἰς ἀτμόσφαιραν προσευχητικῆς κοινωνίας, διεξήχθη ἐνωτικὸς διάλογος καὶ ἀπεφασίσθη ἡ σύστασις Ἐπιτροπῶν Διαλόγου, ὡς καὶ τὸ θεματολόγιον αὐτοῦ·

4) ἡ κατὰ Ἰούνιον 2004 ἔναρξις τοῦ ἔργου τῶν Ἐπιτροπῶν εἰς τὴν Μόσχαν καὶ ἡ ἐκπόνησις τῶν πρώτων κοινῶν δηλώσεων συμφωνίας, αἱ ὁποῖα ἐτέθησαν ὑπ' ὄψιν τῶν δύο Ἱεραρχῶν, πρὸς ἀποτίμησιν.

Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ μὲν Σύνοδος τῆς πλήρους Ἱεραρχίας τῆς Μόσχας συνέρχεται ἀρχὰς τοῦ προσεχοῦς Ὀκτωβρίου, ἡ δὲ τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς θὰ συνέλθῃ ἀρχὰς τοῦ 2005, συμπεραίνεται ὅτι αἱ σχετικαὶ ἐξελίξεις θὰ εἶναι ταχύταται καὶ δραματικά.

Ἐκατέρωθεν, ἐκ τῆς Μόσχας καὶ ἐκ τῆς Διασπορᾶς, βεβαιοῦται ἐξ ἐπισήμων χειλέων, ὅτι ἡ ἔνωσις πρακτικῶς ἔχει ἀποφασισθῆ, ἡ δὲ πραγματοποιήσις αὐτῆς εἶναι πλέον θέμα χρόνου, δεδομένου ὅτι τὰ ἐνοῦντα,

ὡς λέγεται χαρακτηριστικῶς, εἶναι ἰσχυρότατα, ἐνῶ τὰ διαιροῦντα, εἰς τὰ ὁποῖα συμπεριλαμβάνεται καὶ τὸ θέμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, εἶναι δευτερεύοντα.

ε. Οἱ Ἐνιστάμενοι πρὸ τῶν ἐξελίξεων

Η Ἱερά Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων, ἐν συνεννοήσει καὶ μὲ τοὺς Ρουμάνους καὶ Βουλγάρους ἀδελφούς τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου, παρακολουθεῖ μετὰ προσοχῆς καὶ προσευχῆς τὰς ἐξελίξεις αὐτάς, πρὸς τὰς ὁποίας βεβαίως ἐξ ἀρχῆς διεφώνει ριζικῶς.

Τεθéntος τοῦ θέματος τῆς ἀμέσου καὶ ἐπισήμου διακοπῆς κοινωνίας μετὰ τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, εὐθύς ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν διαδικασιῶν προσεγγίσεως, δὲν εἶχε κριθῆ τελικῶς αὕτη ὡς ἡ πλέον πρόσφορος λύσις, ἀλλ' εἶχεν ἀποφασισθῆ, ὅπως συνεχισθῆ σταθερώτερον ἢ σταδιακῆ ἀπομάκρυνσις ἐξ αὐτῶν, λαμβανομένου πάντοτε ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἀπὸ ἐτῶν ἔχει παύσει ἐν τῇ πράξει ἡ κοινωνία ἡμῶν μετ' Αὐτῶν, χωρὶς ὅμως νὰ διακοπῆ ἡ ἡμετέρα προσπάθεια ὅπως ἐπιδράσωμεν εὐεργετικῶς πρὸς μίαν ὑγιᾶ κατεύθυνσιν τῶν ποικίλων τάσεων ἐντὸς τῆς Διασπορᾶς.

Ἦδη, ἐνώπιον τῶν ὄντως δραματικῶν αὐτῶν ἐξελίξεων, ἂν καὶ τὰ ὅρια τῆς οἰκονομίας καθίστανται ὀλονὲν καὶ στενώτερα, θεωρεῖται εἰσέτι ἰσχύουσα ἡ μακρόθυμος καθυστέρησις τῆς ἐπισήμου καὶ ὀριστικῆς διακοπῆς κοινωνίας ἡμῶν μετὰ τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς, ἐν τῇ ἐλπίδι μιᾶς θαυματουργοῦ ἐπεμβάσεως πρὸς ἀποτροπὴν τῆς σχεδιαζομένης ἐνώσεως, ταῖς πρεσβείαις τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐξαιρέτως δὲ τῶν Ἁγίων Ρώσων Νεομαρτύρων καὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Μαξίμοβιτς, Ἀρχιεπισκόπου Σαγγάης καὶ Σὰν Φραντσίσκο τοῦ Θαυματουργοῦ, ὑπὸ τὴν ἰδιαιτέραν σκέπην καὶ ὁδηγίαν τοῦ Ὁποίου εἶχεν ἐξ ἀρχῆς τεθῆ ἡ κοινωνία ἡμῶν μετὰ τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς.

Ἐφ' ὅσον καὶ ὅταν εἶναι βεβαία, ὀριστικὴ καὶ ἀμετάκλητος (ὃ μὴ γένοιτο!...) ἡ ἔνωσις ἐνὸς τμήματος τῆς Διασπορᾶς μὲ τὴν Μόσχαν, ἡμεῖς θὰ διακόψωμεν πάραυτα πᾶσαν σχέσιν μετ' αὐτοῦ, θὰ συνεχίσωμεν δὲ κοινωνοῦντες μὲ τὸ λοιπὸν τμήμα Αὐτῆς, ἂν βεβαίως τοῦτο ἐπεθύμει μίαν τοιαύτην κοινωνίαν, ὡσαύτως δὲ ἐὰν τοῦτο θὰ εἶχε σαφῆ ἀντι-οικουμενιστικὴν αὐτοσυνειδησίαν, μὴ κοινωνοῦν ὅπωςδήποτε μὲ τοὺς Οἰκουμενιστὰς ἀμέσως ἢ ἐμμέσως.

***Ἐκ τῆς Γραμματείας
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων
Φυλῆ Ἀττικῆς, τῇ 20ῇ Ἰουλίου 2004 ἐκ. ἡμ.
† Ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ Θεσβίτου***

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΠΑΤΡΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 408

Πρὸς τὴν
Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ρωσικῆς
Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς
διὰ τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου κ. Λαύρου
εἰς Νέαν Ὑόρκην τῶν Η.Π.Α.

Ἐν Φυλῇ Ἀττικῆς
τῇ 11ῃ Ὀκτωβρίου 2004 ἐκ.ἡμ.
† Ἀγίων Πατέρων τῆς Ζ΄ Ἀγίας
Οἰκουμενικῆς Συνόδου

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα κ. Λαῦρε·
Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς·

Ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ ἀγαπητοὶ καὶ Πατέρες θεόσοφοι, τὰς Ὑμετέρας Σεβασμιότητας ἐν ἀγίῳ φιλήματι κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Διανύοντες, χάριτι τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, τὸν δευτέρου μηνὸς τοῦ νέου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἔτους, τιμῶντες δὲ τὴν μνήμην τῶν Ἀγίων Πατέρων τῆς Ζ΄ Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, χαιρετίζομεν Ὑμᾶς ἅπαντας καὶ εὐχόμεθα ταπεινῶς διὰ τὴν κατ' ἄμφω ὑγίαν καὶ κραταίωσιν Ὑμῶν εἰς τὰ ὑψηλὰ Ὑμῶν καθήκοντα, ὑπὸ τὴν φωτιστικὴν καὶ ὀδνηγτικὴν Σκέπην τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας.

* * *

Α΄. Διὰ τοῦ παρόντος ἀδελφικοῦ Γράμματος ἡμῶν ἐπιθυμῶ νὰ ἐνημερώσω τὰς Ὑμετέρας Σεβασμιότητας, τῇ ἀναθέσει καὶ ἐξουσιοδοτήσει τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, Ἥτις συνῆλθεν προσφάτως εἰς τὴν τακτικὴν Αὐτῆς ἐτήσιον Συνεδρίασιν, κατὰ τὴν 3ην Ὀκτωβρίου 2004 ἐκ. ἡμ., ἐπὶ τοῦ ἐξῆς θέματος.

Ἀπευθυνόμενοι πρὸς Ὑμᾶς διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 340/1.1.2001 ἐκ. ἡμ. ἐπισήμου Συνοδικοῦ Γράμματος ἡμῶν πρὸ τεσσάρων περίπου ἐτῶν, κατεκλείομεν τὸ ἐκτενές πως ἐκεῖνο κείμενον, λέγοντες ὅτι

«ιδιαιτέραν καὶ βαθεῖαν χαρὰν θὰ προεκάλει εἰς ἡμᾶς μία ἀδελφικὴ ἀνταπόκρισις ἐκ μέρους Ὑμῶν εἰς τὴν παροῦσαν ἡμῶν ταπεινὴν ἐπιστολήν, ἵνα οὕτω διατρανωθῇ ἡ μεταξὺ ἡμῶν “ἐνότις τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης”» (Ἐφεσ. δ´ 3)».

Μέχρι σήμερον δὲν ἔχομεν ἀκόμη γευθῆ τῆς χαρᾶς ταύτης, δὲν ἐλάβομεν δηλαδὴ μίαν ἐπιστολήν, διὰ τῆς ὁποίας ἡ ἀρχιερατικὴ σύνεσις Ὑμῶν θὰ ἐξέφραζε τὰς ἐπισήμους ἀπόψεις τῆς σεβασμίας Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς ἐπὶ τῶν σοβαρωτάτων, μάλιστα δὲ ἐκκλησιολογικῶν ζητημάτων, τῶν τιθεμένων εἰς τὸ προμνημονευθὲν Συνοδικὸν Γράμμα ἡμῶν.

* * *

Β´. Ἡ μακρὰ αὕτη σιωπὴ Ὑμῶν, συνδυαζομένη μὲ τὴν ἀπὸ μακροῦ παντελῆ ἔλλειψιν εὐχαριστιακῆς κοινωνίας μετ’ ἀλλήλων, ἐπίσης δὲ μὲ τὴν συνεχιζομένην πρόοδον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τοῦ καλλιεργουμένου ἀπὸ τοὺς φερομένους ὡς ἐπισήμους ἐκπροσώπους τῆς Ὁρθοδοξίας (βλ. λόγου χάριν τὸ κορυφαῖον γεγονός τῆς ἐπισκέψεως τοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου εἰς Βατικανόν, 29-30.6.2004), ὡς καὶ τρίτον μὲ τὴν σταθερὰν καὶ ταχεῖαν ἐνωτικὴν προσέγγισιν τῆς σεπτῆς Συνόδου Ὑμῶν πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον Μόσχας, εἰς τὰ ὁποῖα προστεθήτωσαν αἱ προβαλλόμεναι ἐμφαντικῶς συλλειτουργίαι Ἀρχιερέων Ὑμῶν μετὰ τῶν οἰκουμενιστικῶν ἐπισήμων Δικαιοδοσιῶν, ὡς λόγου χάριν τοῦ Πατριαρχείου Σερβίας, εἶναι εὐνόητον, ὅτι ἔχουν προκαλέσει εἰς ἡμᾶς καὶ τὸ λογικὸν ἡμῶν Ποίμνιον βαθεῖαν ἀγωνίαν καὶ ἔχουν αὐξήσει εἰς τὸ ἔπακρον τὰς ἤδη ἐκπεφρασμένας ἀνψυχίας ἡμῶν.

Αἱ ραγδαῖαι αὗται καὶ ὄντως δραματικαὶ ἐξελίξεις, τὰς ὁποίας παρακολουθοῦμεν μετὰ προσοχῆς καὶ προσευχῆς ὁμοῦ μετὰ τῶν Ρουμάνων καὶ Βουλγάρων Ὁρθοδόξων ἀδελφῶν ἡμῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου καὶ πρὸς τὰς ὁποίας ἐκφράζομεν διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τὴν ριζικὴν διαφωνίαν ἡμῶν, ἔχομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι εὐρίσκονται εἰς τελείαν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἡρωϊκὴν στάσιν πλειάδος ἀγίων Μορφῶν καὶ Ὁμολογητῶν ἐν Ρωσία, Ἑλλάδι, Ρουμανία, Βουλγαρία καὶ Διασπορᾷ.

Αἱ Μορφαὶ αὗται προετίμησαν τὴν Μαρτυρίαν καὶ τὸ Μαρτύριον ὡς τὴν μόνην σωτήριον Ὁδόν, ἀρνηθεῖσαι τὴν κατάκριτον κοινωνίαν μετὰ τῶν ἐπισήμων ὀρθοδόξων Δικαιοδοσιῶν, τόσον διὰ τὸν ἐκκλησιομάχον Σεργιανισμόν, ὅσον καὶ διὰ τὸν αἰρετικὸν Οἰκουμενισμόν καὶ τὰ ἄμεσα παράγωγα αὐτοῦ, βάσει τοῦ «προγράμματος» τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1920, ἐπεβεβαίωσαν δὲ καὶ συνεχίζουν νὰ ἐπιβεβαιώσουν τὴν ὀρθὴν στάσιν αὐτῶν διὰ θαυμάτων καὶ σημείων.

Πῶς θὰ ἦτο δυνατόν, σεβαστοὶ καὶ ἀγαπῆτοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί, νὰ ἀγνοήσωμεν τοὺς Μάρτυρας καὶ Ὁμολογητὰς προγόνους ἡμῶν ἐν τῇ Πίστει, τοὺς ἀθλήσαντας γενναίως κατὰ τὸν προηγούμενον αἰῶνα;

Ἄρά γε, πῶς θὰ ἠδυνάμεθα εἰς τὸ ἐξῆς νὰ «μνημονεύωμεν τῶν Ἡγουμένων ἡμῶν», ἐὰν ἐν τῇ πράξει ἀρνούμεθα τὴν καλὴν αὐτῶν «Παρακαταθήκην», βάσει τῆς ὁποίας ἡ οὕτω λεγομένη Οἰκουμενικὴ Κίνησις ὀδηγεῖ εἰς τὴν Ἀποστασίαν τῶν Ἐσχάτων;

Βεβαίως, ἡ Ἱερὰ Ὑμῶν Σύνοδος εἶναι ἐλευθέρα, ὅπως ἐπιλέγη τὴν ἀνάλογον στάσιν ὡς πρὸς τὰς σχέσεις Αὐτῆς τόσον ἔναντι τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, ὅσον καὶ ἔναντι τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἡ παρέμβασις ἡμῶν αὕτη δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἄκριτος ἀνάμειξις εἰς θέματα ἐτέρας Δικαιοδοσίας, ἀλλὰ ἀποτελεῖ ἔκφρασιν ἀδελφικοῦ καὶ ποιμαντικοῦ χρέους διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους:

(α) ἡ κατὰ τὸ σωτήριον ἔτος 1994 ἔνωσις ἡμῶν μετὰ τῆς Ἱερᾶς Ὑμῶν Συνόδου ἐγένετο βάσει θεολογικῶν καὶ δὴ ἐκκλησιολογικῶν *Κριτηρίων*, τὰ ὁποῖα τώρα διαπιστώνομεν, ὅτι ἀνατρέπονται ἐν τῇ πράξει ἐκ μέρους Ὑμῶν, χωρὶς ἡμεῖς νὰ ἐνημερωνώμεθα ὑφ' Ὑμῶν ἀπ' εὐθείας καὶ ἐπισήμως:

(β) ἡ σαφῶς *νέα πορεία* τῆς σептῆς Ὑμῶν Συνόδου ἔχει ἀμέσους συνεπείας καὶ ἐπιπτώσεις, θεολογικὰς καὶ πρακτικὰς, ἐπὶ τοῦ Ποιμνίου ἡμῶν, τὸ ὁποῖον εὐλόγως ἀναμένει πειστικὰς ἀπαντήσεις εἰς τὰ ἐγειρόμενα πολλαπλὰ ἐρωτήματα, εἶχε δὲ ἀνέκαθεν βαθεῖαν συνείδησιν, ὅτι ἡ ὑπαρξις αὐτοῦ ἐντεῦθεν τοῦ 1924, ὡς ἀποτετειχισμένης Ὁρθοδόξου Κοινότητος εἰς τὰ ὅρια τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας, ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς τὴν αἴρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

* * *

Γ': Ἡμεῖς, Ἅγιοι Πατέρες καὶ Ἀδελφοί, ὡς καὶ οἱ Ρουμᾶνοι καὶ Βούλγαροι ἀδελφοὶ ἡμῶν, ἤλθομεν πρὸ δέκα καὶ πλέον ἐτῶν εἰς εὐχαριστιακὴν κοινωσίαν μετὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Ὑμῶν, λόγῳ τῆς κοινῆς ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας, ἐν τῇ προοπτικῇ τῆς ἀπὸ κοινοῦ Μαρτυρίας τῆς Ἀληθείας ἔναντι τῶν ἐπισήμων, πλὴν ἐν οἰκουμενιστικῇ πτώσει, ὀρθοδόξων Δικαιοδοσιῶν, ἐν συνεχείᾳ μάλιστα τῆς χαραχθείσης γραμμῆς καὶ ὑπὸ τῶν αἰοδίων Ἀρχιερέων Ὑμῶν, ὡς τοῦ Ἀγιωτάτου Μητροπολίτου Φιλαρέτου καὶ τοῦ ζηλωτοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀβερκίου.

Ὡς ἐκ τούτου, ἐν ἀρμονίᾳ δὲ πρὸς τὰ ἀνωτέρω, ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων εἶναι ἀποφασισμένη, χάριτι Θεοῦ, νὰ συνεχίσῃ ἀνταποκρινομένη εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ ἀγωνιῶντος εὐσεβοῦς Ποιμνίου Αὐτῆς

καὶ νὰ μὴ ἔχη - ὡς καὶ μέχρι τοῦδε δὲν εἶχεν - ἄμεσον ἢ ἔμμεσον κοινωνίαν μετὰ τῶν ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας.

Πρὸς τὸ «φρόνημα», ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν γένει νοοτροπίαν τῶν ἐν λόγῳ Οἰκουμενιστῶν, διαφωνοῦμεν ριζικῶς, ἐφ' ὅσον ταῦτα ἀντίκεινται εὐθέως πρὸς τὴν Πατερικὴν Θεολογίαν, ὡς ἔχουν ἄλλωστε ἐπισημάνει πολλαχῶς κορυφαῖοι Θεολόγοι τῆς Ὁρθοδοξίας (βλ. ἐνδεικτικῶς, Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰουστῖνος Πόποβιτς †).

Ἐπίσης, οἱ ὀρθόδοξοι Οἰκουμενισταὶ ἐλέγχονται καὶ ὡς ἀναξιόπιστοι, ἐφ' ὅσον ἡ νηφάλια καὶ βαθεῖα ἔρευνα τῆς γενέσεως καὶ ἐξελίξεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ (ιδίως: 1920 καὶ ἐξῆς), ἀποδεικνύει διπροσωπίαν καὶ ἔλλειψιν εἰλικρινείας ἐκ μέρους αὐτῶν, ἄλλα μὲν λεγόντων καὶ πραττόντων ἐν τοῖς κύκλοις τῶν ὁμοφρόνων πρὸς αὐτοὺς (ὁμοδόξων καὶ ἑτεροδόξων), ἄλλα δὲ κηρυττόντων πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς Ἀντι-οικουμενιστάς, προκειμένου νὰ καθυψώσουν αὐτοὺς.

Ἐπόμενοι τοῖς Ἁγίοις Πατράσιν, οἱ ὁποῖοι προτρέπουν ἡμᾶς: «ὧν τὸ φρόνημα ἀποστρεφόμεθα, τούτους ἀπὸ τῆς κοινωνίας προσήκει φεύγειν» (Μ. Ἀθανασίου, PG τ. 26, στλ. 1188BC), πιστεύομεν ὅτι τὸ «συνέρχεσθαι» καὶ «κοινωνεῖν» τοῖς Οἰκουμενισταῖς ὄχι μόνον δὲν εἶναι «ἀδιάφορόν» τι, ἀλλὰ καὶ καθιστᾷ ἡμᾶς «ἐχθροὺς Θεοῦ» (Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1049A), περαιτέρω δέ, μέσῳ τῆς χρονιωτέρας συνδιαγωγῆς, ὀδηγεῖ ἡμᾶς καὶ «εἰς τὸν τῆς ἀσεβείας βόρβορον» (Μ. Ἀθανασίου, ἔνθ' ἄνωτ.).

Ἀντιθέτως, ἡ στάσις τῆς *Θεαρέστου Ἐνστάσεως καὶ Ἀποτειχίσεως*, σύμφωνος κατὰ πάντα πρὸς τὴν διαχρονικὴν Συνοδικὴν καὶ Πατερικὴν Παράδοσιν τῆς Ὁρθοδοξίας, διακόπτουσα πᾶσαν ἄμεσον ἢ ἔμμεσον κοινωνίαν μετὰ τῶν Οἰκουμενιστῶν, ἐπιτυχάνει τὰ ἐξῆς τρία σωτήρια ἐπιτεύγματα, χάριτι Θεοῦ:

(α) ἀποτρέπει τὴν Σχετικοποίησιν τῆς Ἀληθείας καὶ τὴν συνεπομένην ἀπώλειαν τῆς αἰσθήσεως τοῦ κινδύνου ἐκ τῆς αἵρέσεως, τὰ ὁποῖα δυστυχῶς καλλιεργεῖ ὁ συγχρωτισμὸς μετὰ τῶν ἑτεροδόξων, ὡς καὶ ἡ ἀποδοχὴ ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν τῆς δῆθεν ἐκκλησιαστικότητος τῶν αἵρετικῶν Κοινοτήτων·

(β) ἀνασιτέλλει τὸν καλπάζοντα Διαχριστιανικὸν καὶ Διαθρησκευτικὸν Συγκρητισμὸν, τὸν ὁποῖον ἐνθαρρύνει ἀναφανδὸν ἡ Οἰκουμενικὴ Κίνησις εἰς τὰ ὅρια αὐτῆς, θεωροῦσα ὡς δῆθεν ἀναγκαίαν τὴν ὁμοῦ μετὰ τῶν ἑτεροδόξων καὶ ἑτεροθρήσκων Κοινὴν Διακονίαν τοῦ κόσμου ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας·

(γ) διασώζει τὴν Μίαν καὶ Μοναδικὴν Ἐκκλησίαν, δηλαδὴ τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἀπὸ τὸν δογματικόν, κανονικόν καὶ ἠθικόν «μινιμαλισμόν», τὰ ὁποῖα προάγονται ἰδίως μάλιστα εἰς τοὺς κόλπους τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν», καὶ διὰ τῶν ὁποίων νομιμοποιοῦνται de facto αἱ ποικίλαι ἐκτροπὰι τοῦ Δυτικοῦ ἰδίως Χριστιανισμοῦ, καταλυομένων οὕτω τῶν ἀσφαλῶν Πατερικῶν Ὁρίων τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς καὶ σωτηρίας.

Ἡμεθα ἀνέκαθεν βαθύτατα πεπεισμένοι, ὅτι ἡ συνεχὴς αὔξησις τῶν ἀποτειχισμένων ἀντι-οικουμενιστικῶν Κοινοτήτων ἐντὸς τῶν κατὰ τόπους ἐπισήμων Δικαιοδοσιῶν ὄχι μόνον δὲν συνιστᾷ «σχίσμα», ἀλλ' ἀποτελεῖ τὴν **Ἱστορικὴν Κλησιν** ἡμῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνταποκρινόμενοι διασώζομεν, θεία χάριτι, τὴν ὀρθόδοξον ἡμῶν ταυτότητα καὶ διαφυλάσσομεν ἀνόθευτον τὴν Ἀποστολικὴν καὶ Πατερικὴν *«Παρακαταθήκην»*, ἐν τῇ ἐλπίδι τοῦ θαύματος τῆς ἐπανενώσεως τῶν εὐσεβῶν διὰ τῆς κατακρίσεως τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

* * *

Δ'. Ὅπωςδήποτε, ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων δὲν εἶναι δυνατὸν καὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τοὺς κοινωνοῦντας μετ' Αὐτῆς τὰς προοπτικὰς Αὐτῆς, τὰς ἀπορροεύσας ἀμέσως ἐκ τῶν Ἐκκλησιολογικῶν Καταστατικῶν Ἀρχῶν Αὐτῆς, ἀλλ' αἰσθάνεται τὸ χρέος νὰ εἶναι πλήρως συνεπὴς πρὸς τὴν αὐτο-συνειδησίαν Αὐτῆς, ὡς καὶ τὴν ἀνάγκην ὅπως, ἐν τῷ ὀνόματι τῆς κοινῆς μετ' ἀλλήλων Πατερικῆς καὶ Συνοδικῆς Παραδόσεως, ἐν τῇ ἐπικλήσει δὲ τῶν θεοπειθῶν πρεσβειῶν τῆς Ἀχράντου Θεομήτορος καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, παρακαλέσῃ καὶ προτρέψῃ τὴν Ἱερὰν Ὑμῶν Σύνοδον μετὰ ἀγωνιώδους ἀδελφικῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης, ἵνα ἀπέχῃ τῆς λειτουργικῆς καὶ προσευχητικῆς κοινωνίας μετὰ τὰς οἰκουμενιστικὰς ἐπισήμους Δικαιοδοσίας, ἀναστείλῃ δὲ πᾶσαν περαιτέρω ἐνωτικὴν προσπάθειαν μετὰ τὸ Πατριαρχεῖον Μόσχας.

Ἡ συνέσις ἐκ μέρους Ὑμῶν, ὃ μὴ γένοιτο!, τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς μέχρι πρό τιος Ὑμετέρας λαμπρᾶς Ἀντι-οικουμενιστικῆς Παραδόσεως προσέτι δέ, ἡ συνέσις τῆς σιωπῆς Ὑμῶν ἔναντι καὶ τῶν γραπτῶν ἐκκλήσεων τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, καὶ δὴ μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ σωτηρίου ἔτους 2005, θὰ ὑποχρέωσιν ἡμᾶς μετὰ βαθυτάτης λύπης νὰ θεωρήσωμεν ὡς πλήρη καὶ ὀριστικὴν τὴν ἀπὸ ἐτῶν ἤδη ὑφισταμένην διακοπὴν πάσης ἐκκλησιαστικῆς σχέσεως μετ' ἀλλήλων, νὰ κηρύξωμεν δὲ ταύτην καὶ ἐπισήμως, πρὸς γνώσιν καὶ τοῦ μεγάλως καὶ δικαίως ἀνησυχούντος λογικοῦ ἡμῶν Ποίμνιου.

* * *

Ἐπὶ δὲ τούτοις, ἀπονέμοντες καὶ αὐθις εἰς τὰς Ὑμετέρας Σεβασμιότητας τὸν ἐν Κυρίῳ ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν καὶ δεόμενοι τοῦ τῆς Ἐκκλησίας Θεοῦ Δομήτορος, ὅπως κατευθύνῃ Ὑμᾶς πάντοτε εἰς τὰς τρίβους τοῦ θελήματος Αὐτοῦ, διατελοῦμεν μετὰ βαθείας ἐν Χριστῷ ἀγάπης καὶ πάσης τιμῆς.

Τῶν Ὑμετέρων Σεβασμιότητων
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς

Ὁ Μητροπολίτης
† Ὁ Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανός,
Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

• **Συνημμένα**

- α.** Τὸ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 340/1.1.2001 ἐκ. ἡμ. Συνοδικὸν Γράμμα ἡμῶν.
- β.** Ἡ ἀπὸ 20.7.2004 ἐκ. ἡμ. Ἀνακοίνωσις τῆς Γραμματείας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων: *«Θέσεις ἐπὶ τῆς προσφάτου προσεγγίσεως μεταξύ Διασπορᾶς καὶ Μόσχας».*

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΠΑΤΡΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ

Ἄριθ. Πρωτ. 409

Πρὸς τὴν Ἐν Φυλῇ Ἀττικῆς
Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ρωσικῆς τῆ 5ῃ Δεκεμβρίου 2004 ἐκ. ἡμ.
Ἱεροσολίμου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς † Ὁσίου Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου
διὰ τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου κ. Λαύρου
εἰς Νέαν Ὑόρκην τῶν Η.Π.Α.

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα κ. Λαῦρε·
Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς·

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες, τὰς Ὑμετέρας Σεβασμιότη-
τας ἐν ἀγίῳ φιλήματι κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Εὐρισκόμενοι, χάριτι τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, εἰς τὸ μέσον τῆς ἱερᾶς περιόδου
τῶν Ἀγίων Νηστειῶν καὶ προσεγγίζοντες πρὸς τὰς Ἑορτὰς τῆς θείας τοῦ
Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Ἐπιφανείας, εὐχόμεθα ταπεινῶς πρὸς Ὑμᾶς
ἅπαντας, ὅπως ἐν ὑγείᾳ καὶ ἄμφω καὶ παρηγορία πνευματικῆ ἀφάτῳ προ-
σκυνήσετε τὸ Μέγα τῆς Εὐσεβείας Μυστήριον, τοῦτ' ἔστι τὴν Ἐνανθρώπη-
σιν τοῦ Λόγου, πρεσβείαις τῆς Ἀχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου.

* * *

Α΄. Πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἐλάβομεν τὴν ἀπὸ 4/17.11.2004 τιμίαν Ἐπι-
στολὴν τοῦ Πρωθιεράρχου Ὑμῶν Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Λαύρου
καὶ ἀρχικῶς μὲν ἐχάρημεν ἰδιαιτέραν χαρὰν διὰ τὴν ἐπικοινωνίαν ἡμῶν
ταύτην, ἀλλ' ἐν συνεχείᾳ καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν Αὐτῆς ἠσθάνθημεν ἔκ-
πληξιν.

Ἡ ἔκπληξις ἡμῶν αὕτη ὠφείλετο εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ἂν καὶ προσφάτως
ἀπέστειλα πρὸς τὴν Ὑμετέραν Ἱερὰν Σύνοδον τὸ **ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 408/**

11.10.2004 ἐκ.ἡμ. **Συνοδικὸν Γράμμα** ἡμῶν, ἐκ τεσσάρων σελίδων, ἐν ᾧ ἐκτίθενται πλεῖστα ὅσα σοβαρὰ θέματα, ἀφορῶντα εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς σχέσεις μεταξὺ Ὑμῶν τε καὶ ἡμῶν, δι' οὗ δὲ παρεκαλεῖσθε διὰ μίαν ἄμεσον, σαφῆ καὶ πειστικὴν ἀπάντησιν ἐπ' αὐτῶν, παραδόξως ἢ ὡς ἄνω τιμία Ἐπιστολὴ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Λαύρου δὲν ἀναφέρεται κἄν εἰς τὸ ἡμέτερον Γράμμα, ἀλλὰ περιέχει γενικότητάς τινας ὅσον ἀφορᾷ τὴν προσέγγισιν Διασπορᾶς καὶ Μόσχας, γνωστὰς ἄλλωστε καὶ ἀπὸ ἄλλας πηγᾶς, αἱ ὁποῖαι κυκλοφοροῦν εὐρέως εἰς τὸν τύπον, ἠλεκτρονικὸν καὶ ἔντυπον.

Β'. Οἱ Ὁρθόδοξοι τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου ἐν Ἑλλάδι διετήρουν ἀνέκαθεν, Ἀγιώτατε Ἀδελφὲ καὶ Σεπτὲ Πρωθιεράρχα, αἰσθήματα βαθείας εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν Ρωσικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐν Διασπορᾷ, διότι ἠδυνήθησαν διὰ μέσου Αὐτῆς νὰ συνδυάσουν τὸν ζῆλον διὰ τὴν τήρησιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως, ὅπως χαρακτηριστικῶς γράφετε, μὲ τὰς χειροτονίας ἀπὸ κανονικῶν Ἀρχιερεῖς.

Ἐν τούτοις, ἡ ἐνισταμένη Ὁρθόδοξος Ἐκκλησιαστικὴ Κοινότης ἡμῶν εἶχε πάντοτε τὴν αἴσθησιν, ὅτι ἐνώπιον Αὐτῆς δὲν εὐρίσκοντο «*τραύματά*» τινα «*διαιρέσεως*» καὶ «*ἐκκλησιαστικαὶ ἀσθενεῖαί*» τινες δευτερευούσης σημασίας, χρίζοντα «*θεραπείας*» μέσῳ ἐνὸς διαλόγου.

Ἡ ἐν Ἀποτειχίσει καὶ Ἐνοστάσει θέσις καὶ δρᾶσις ἡμῶν ὀφείλεται, ὡς πολλακίς καὶ τεκμηριωμένως ἔχομεν διασαφηνίσει, εἰς τὸ γεγονός, ὅτι αἱ ἐπίσημοι ὀρθόδοξοι Δικαιοδοσίαι εἶναι σαφῶς οἰκουμενιστικά, ἥτοι ἔχουν υἰοθετήσῃ τὴν ἐκκλησιολογικὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ (1920 καὶ ἐξῆς), αἱ συγκρητιστικαὶ πρακτικαὶ τοῦ ὁποίου ἀποτελοῦν πλέον τὴν σταθερὰν στάσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν Διοικήσεων - εἰς πανορθόδοξον μάλιστα ἐπίπεδον, προάγουσιν δὲ αὐτὴν δραστηρίως, σταθερῶς καὶ προγραμματισμένως τοσοῦτον, ὥστε ἤδη ἀπὸ τριῶν περίπου δεκαετηρίδων νὰ συμμετέχουν πρωτοποριακῶς καὶ εἰς τὴν φυσικὴν ἀπόληξιν αὐτῆς, τοῦτ' ἔστιν εἰς τὴν ἀναμφισβητήτως συγκρητιστικὴν Διαθρησκειακὴν Κίνησιν, μὲ βαρυτάτας σωτηριολογικὰς ἐπιπτώσεις.

Γ'. Ἡ Κωνσταντινούπολις καὶ αἱ Ἀθῆναι, Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα, δὲν ἐνεργοῦν ὡς γράφετε, προκειμένου νὰ «*θεραπεύσουν διαιρέσεις καὶ ἀσθενείας*», δηλονότι νὰ ἐξετάσουν τὸ ἐνδεχόμενον ὅτι πλανῶνται περὶ τὴν Πίστιν καὶ νὰ ἀπαρνηθοῦν τὰς ἀντι-πατερικὰς δοξασίας αὐτῶν καὶ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν ἐνότητα μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀγίων, τῶν ἐν Οὐρανοῖς ζώντων, ἐξ ἧς ἔχουν δυστυχῶς ἀποκοπῆ.

“Ὡλως τούναντίον· αἱ προσπάθειαι αὐτῶν, ἐμμενουσῶν στερρῶς εἰς τὴν κακοδοξίαν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀποβλέπουσιν εἰς τὴν καθυπόταξιν καὶ ἀπορρόφησιν τῶν ἐνισταμένων Ὁρθοδόξων τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου, μέσω τῆς δημιουργίας ἐνὸς εἶδους *ἐνδο-ορθοδόξου Οὐνίας*, ὡς λόγου χάριν βιώνεται ἤδη ἐν Ἀμερικῇ ὑπὸ τῶν δεινῶς πεπτωκότων ἀρχιερέων Παῖσιου καὶ Βικεντίου.

Εἰς τί ἄρα γε ὠφελεῖ αὐτοὺς ἡ διακράτησις τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου, ἐνῶ ταυτοχρόνως εἶναι κοινωνοὶ τῆς Ἀποστασίας τοῦ Διαχριστιανικοῦ καὶ Διαθρησκειακοῦ Οἰκουμενισμοῦ; Μήπως οἱ τοῦ Φαναρίου ἐσεβάσθησαν τὴν χειροτονίαν ἀμφοτέρων, προερχομένην ἐμμέσως ἀπὸ κανονικοῦς Ἀρχιερεῖς, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν Ὑμετέραν Ἱερὰν Σύνοδον;

Δ´. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, μὴ ἐπιθυμῶν νὰ ἀναφερθῶ ἀντιρρητικῶς εἰς ἀπάσας τὰς θέσεις τῆς τιμίας Ὑμῶν Ἐπιστολῆς, Σεβασμιώτατε, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐπιτρέψετε εἰς τὴν καθ’ ἡμᾶς Ἱερὰν Σύνοδον νὰ ἐμμείνῃ εἰς ὅσα ὑποστηρίζει εἰς τὸ προμνημονευθὲν Γράμμα Αὐτῆς καὶ νὰ θεωρῇ, ὅτι τοῦτο παραμένει κατ’ οὐσίαν ἀναπάντητον ὑπὸ τῆς Ὑμετέρας Πρωθιεραρχίας.

Ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη ἡμῶν πρὸς τὴν Ἱερὰν Ὑμῶν Σύνοδον διατηρεῖται καὶ διατηρηθήσεται Χάριτι Θεοῦ, ἐνῶ ἡ λύπη ἡμῶν εἶναι συγκεκριμένη ἐν τῇ ἐλπίδι, ὅτι ἡ Ὑπερευλογημένη Θεοτόκος δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ τελικῶς νὰ ἔλθῃτε εἰς πλήρη κοινωνίαν μετὰ τῶν ἐπισήμων, ἀλλ’ ἐν οἰκουμενιστικῇ πτώσει, ὀρθοδόξων Δικαιοδοσιῶν, αἱ ὁποῖαι μόνον διὰ τῆς συνεποῦς Ὁρθοδόξου καὶ Θεαρέστου Ἐνστάσεως καὶ Ἀποτειχίσεως ὑπάρχει πιθανότης νὰ ἀφυπνισθοῦν καὶ ἐπανεύρουν τὴν ἀπωλεσθεῖσαν Πατερικότητα αὐτῶν.

Ἐπισυνάπτω τῇ παρουσίᾳ ἐν σχετικῶς πρόσφατον ἡμέτερον ἄρθρον μὲ τίτλον: «*Ἡ Ἀθήνα “οἰκουμενιστικώτερη τοῦ οἰκουμενιστικοῦ Φαναρίου”*», προκειμένου νὰ διαπιστώσῃτε τὸ βάσιμον τῶν ἀπόψεων ἡμῶν καὶ ποῖον εἶναι τὸ ἀληθὲς κλῆμα, τὸ ἐπικρατοῦν εἰς Φανάριον καὶ Ἀθήνας.

Εἶναι δὲ ἐνδεικτικόν, ὅτι τὸ Φανάριον τελεῖ ἐν *αἰχμαλωσίᾳ οἰκουμενιστικῇ*, ἐφ’ ὅσον προωθεῖ ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ τὴν ἀντορθόδοξον Βαπτισματικὴν Θεολογίαν, καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι κατὰ τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον, εἰς τὴν *ΙΓ´ Συνάντησιν* μετὰ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως καὶ Προτεσταντικῆς «*Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας Γερμανίας*» (Φανάριον, 16-22.9.2004), διεκηρύχθη ὅτι «*θεωροῦμεν ἐκατέρωθεν τὰ μέλη ἡμῶν ὡς βεβαπτισμένα καὶ ἀπορρίπτομεν τὸν ἐπανα-βαπτισμόν!*» (Κοινὸν Ἀνακοινωθέν, 22.9.2004, Ἱστοσελὶς Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως).

Τὸ δὲ Βελιγράδιον δὲν θὰ ἦτο ποτὲ δυνατὸν νὰ θεωρηθῆ ὡς πρότυπον εἴτε ὀρθοδόξου ἀντι-οικουμενισμοῦ, ὡς παλαιότερον ἐπὶ τοῦ ἀειμνήστου π. Ἰουστίνου Πόποβιτς, εἴτε ὀρθοδόξου «*θεραπευτηρίου ἐκκλησιαστικῶν ἀσθενειῶν*», ἐφ' ὅσον, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, διεκήρυξε μόλις προσφάτως, πρὸς μεγίστην λύπην τῶν εὐσεβῶν, ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὴν πρωτοπορίαν τῶν «*παγ-χριστιανικῶν συνάξεων*», δι' ὧσων ἀντορθοδόξων διεδραματίσθησαν καὶ ἐν-τόνως προεβλήθησαν εἰς τὴν «*διεκκλησιαστικὴν*» Διάσκεψιν Σουμποτίτσα-Μπεσεΐ Σερβίας (22-24.11.2004) [βλ. Τμημα «*Νέα*» Ἰστοσελίδος Πατριαρχείου Σερβίας].

Ε'. Ἡ Πατερικὴ καὶ Κανονικὴ Παράδοσις ὅχι μόνον ἀγνοεῖ παντελῶς θεραπείαν *ἐκκλησιαστικῶν ἀσθενειῶν*, ὀφειλομένην μάλιστα εἰς ἐκτροπὰς ἐκ τῆς Δογματικῆς Ἀληθείας, ἐν κοινῶνι μετὰ τῆς αἰρέσεως-ἀσθενείας καὶ ἄνευ ριζικῆς θεολογικῆς κριτικῆς τῆς κακοδοξίας, ἀλλὰ καὶ ἐπιτάσσει τὴν Ὁρθόδοξον Ἐνστασιν καὶ Ἀποτειχίσιν, βεβαίως *ad referendum* πρὸς μίαν Μεγάλην Σύνοδον διὰ τὴν ὀριστικὴν καὶ πλήρη θεραπείαν.

Καὶ πῶς θὰ ἦτο δυνατὸν ἡμεῖς νὰ ἀκολουθήσωμεν ἑτέραν ὁδόν, Σεπτὲ Πρωθιεράρχα, ὅταν οἱ Ἅγιοι Πατέρες διακηρύσσουν τὴν πεποιθήσιν αὐ-τῶν, ὅτι ἡ αἵρεσις, συνεπῶς καὶ ὁ παναιρετικὸς Οἰκουμενισμὸς,

«οὐ μόνον τοὺς συντετριμμένους οὐ συνδεσμεῖ, ἀλλὰ καὶ συν-τρίβει τοὺς συνδεδεμένους· οὐ μόνον τοὺς καταβεβλημένους οὐκ ἐγείρει, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἰσταμένους καταβάλλειν ἐπιχειρεῖ· οὐ μόνον τὰ διεσπαρμένα οὐ συνάγει, ἀλλὰ καὶ τὰ συνηγμένα διαμερίζει» (Ἁγίου Κελεστίνου Ρώμης, E. Schwartz (ἔκδ.), *Acta Conciliorum Oecumenicorum*, τ. IV, σελ. 85).

Μάλιστα δὲ ἡ διακοπὴ κοινῶνι καὶ συνεργασίας διὰ λόγους Πίστεως δὲν πρέπει, λέγουν οἱ Ἅγιοι, νὰ ἀναβάλλεται ἀκόμη καὶ εἰς περιπτώσεις ἔνθα βαρύνει ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ ἀγάπη τοῦ ὁμοπατρίου, βεβαίως δὲ καὶ τοῦ ὁμοεθνοῦς, ἀλλ' ἀντιθέτως τότε ἐπιβάλλεται μετὰ περισσοτέρου ζήλου:

«Ὅταν ὁ τῆς ἀληθείας γυμνάζεται (δοκιμάζεται) λόγος», ἀποφαίνεται ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος, «ἐπιγίνωσκε τὸν οἰκεῖον καὶ τὸν ἀλλότριον. Κἄν ἀδελφὸν ἔχῃς ὁμοπάτριον καὶ ὁμομήτριον, καὶ μὴ κοινωνήσῃ σοι κατὰ τὸν τῆς ἀληθείας νόμον, ἔστω σοι τοῦ Σκύθου βαρβαρικώτερος» (PG τ. 55, στλ. 461).

* * *

Ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις, ἐμμένοντες εἰς τὰ διαλαμβανόμενα ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 408/11.10.2004 ἐκ. ἡμ. Συνοδικῷ Γράμμα ἡμῶν, ἀπονέμομεν εἰς τὰς Ὑμετέρας Σεβασμιότητας τὸν ἐν Κυρίῳ ἀδελφικὸν ἀσπασμόν, δεόμενοι τοῦ τῆς Ἐκκλησίας Θεοῦ Δομήτορος, ὅπως κατευθύνῃ Ὑμᾶς πάντοτε εἰς τὰς τρίβους τοῦ θελήματος Αὐτοῦ, καὶ διατελοῦμεν μετὰ βαθείας ἐν Χριστῷ ἀγάπης καὶ τιμῆς.

Τῶν Ὑμετέρων Σεβασμιότητων
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς

Ὁ Μητροπολίτης
† Ὁ Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανός,
Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

Συνημμένα

- Ἄρθρον: «Ἡ Ἀθήνα “οἰκουμενιστικώτερη τοῦ οἰκουμενιστικοῦ Φαναρίου”».

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΠΑΤΡΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 412

Πρὸς τὴν
Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ρωσικῆς
Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς
διὰ τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου κ. Λαύρου
εἰς Νέαν Ὑόρκην τῶν Η.Π.Α.

Ἐν Φυλῇ Ἀττικῆς
τῇ 22α Νοεμβρίου 2005 ἐκ.ἡμ.
† Εἰσοδίων Θεοτόκου Μεθέορτα

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα κ. Λαῦρε·
Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς·

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες, τὰς Ὑμετέρας Σεβασμιότητας ἀσπαζόμενοι, ἐξαιτούμεθα τὴν δωρεὰν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἐνότιος παρὰ τοῦ θείου τῆς Ἐκκλησίας Δομήτορος.

Τὴν μεγάλην θεομπτορικὴν Ἑορτὴν τῶν Εἰσοδίων τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου τιμῶντες καὶ πανηγυρίζοντες, εὐχόμεθα ταπεινῶς ὅπως ἡ χάρις τῶν θεοπειθῶν Αὐτῆς πρεσβειῶν ἐνισυῆ Ὑμᾶς, ὡς καὶ ἅπαντας τοὺς Ὁρθοδόξους Ποιμένας ἀνὰ τὴν οἰκουμένην, εἰς τὴν ὀρθοτόμησιν τοῦ λόγου τῆς Ἀληθείας ἄχρι τέλους, ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ.

* * *

Α΄. Ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἀπευθύνω πρὸς τὰς Ὑμετέρας Σεβασμιότητας τὴν παροῦσαν ταπεινὴν Ἐπιστολήν μου, τῇ συμφώνῳ γνώμῃ καὶ ἐγκρίσει τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τῶν Ὁρθοδόξων Ἐνισταμένων, κατόπιν προσευχτικῆς περισκέψεως καὶ ἐπικλήσεως τῆς Θεομπτορικῆς Ὁδηγίας.

Ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος, κατὰ τὴν πρόσφατον ἐτησίαν Συνεδρίασιν Αὐτῆς (ΛΑ΄/4.10.2005 ἐκ.ἡμ.), ἐνημερώθη πλήρως ἐπὶ διαφόρων ἐνεργειῶν καὶ κειμένων τῆς Ὑμετέρας Σεβασμίας Συνόδου, ἀφορώντων τὸν ἐν ἐξελίξει *διάλογον* Διασπορᾶς - Μόσχας.

Τὸ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον ἡμῶν προσεῖλκυσαν κείμενά τινα, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούνιον ἐπαρουσιάσθησαν ταυτοχρόνως εἰς τὰς ἐπισημοὺς Ἱστοσελίδας τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Διασπορᾷ καὶ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας.

Τὸ εἰσαγωγικὸν κείμενον φέρει τὸν τίτλον: «*Ἐπὶ τῆς Κοινῆς Ἐργασίας τῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας καὶ τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἐκτὸς Ρωσίας*», εἰς μίαν δὲ αὐτοῦ ἐνότητα γίνεται ἀναφορὰ τις εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Ἱερὰν Σύνοδον τῶν Ἐνισταμένων.

Θὰ ἐπιτρέψετε εἰς ἡμᾶς, Σεβασμιώτατοι Ἀδελφοί, νὰ ἐκφράσωμεν τὴν βαθεῖαν ἡμῶν ἔκπληξιν ἐπὶ ὧσων διαλαμβάνει ἢ ἐν λόγῳ ἀναφορὰ, ἀλλὰ καὶ τὴν εἰλικρινῆ ἡμῶν λύπην, διότι μέσῳ τοῦ κειμένου αὐτοῦ, ὡς καὶ ἄλλων προσφάτων συναφῶν κειμένων καὶ ἐνεργειῶν τῆς Ἑμετέρας Ἱερᾶς Συνόδου, κατὰ τὴν πορείαν Αὐτῆς πρὸς «*Κανονικὴν Κοινωνίαν*» μετὰ τῆς Μόσχας, ἀποδεικνύεται ὅτι ἔχουν δυστυχῶς ἐκλείψει πλήρως καὶ ἀμετακλήτως πλέον αἱ ἐλπίδες πρὸς διατήρησιν ἢ καὶ ἀναθέρμανσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν κοινωνίας.

Β΄. Τὰ αἰσθήματα ἡμῶν ταῦτα δικαιολογοῦνται ἀπολύτως, τοσοῦτῳ μᾶλλον ὅσῳ εὐρισκόμενοι εἰς ἀναμονὴν ἀπαντήσεως τοῦ **ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 409/5.12.2004 ἐκ.ἡμ. Συνοδικοῦ Γράμματος** ἡμῶν, ἐκ τεσσάρων σελίδων, δι' οὗ ἐδίδετο ἀπάντησις εἰς τὴν ἀπὸ **4/17.11.2004 Ἐπιστολὴν** τοῦ Πρωθυεράρχου Ἑμῶν Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Λαύρου, τελικῶς ἐλάβομεν γνῶσιν τοῦ προμνησθέντος ἠλεκτρονικοῦ κειμένου, τοῦ ὁποίου ἢ ἐπισημανθεῖσα ἀναφορὰ συσκοτίζει μᾶλλον τὸ νόημα καὶ τὸ χρονικὸν τῆς προσφάτου ἀλληλογραφίας ἡμῶν.

Ὡς ἐκ τούτου, αἰσθανόμεθα ὑποχρεωμένοι, κινούμενοι ἐξ ἀδελφικῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης, Σεβασμιώτατοι Ἀδελφοί, νὰ ὑπενθυμίσωμεν ἐν συντομίᾳ σημεῖα τινὰ τῶν ἡμετέρων **Συνοδικῶν Γραμμάτων** πρὸς Ἑμᾶς, ἐν τῇ διαβεβαιώσει, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς δὲν πρόκειται νὰ ἐνοχλήσωμεν τὴν Ἱερὰν Σύνοδον Ἑμῶν, ἄν καὶ τὰ αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν τῆς Διασπορᾶς οὐδέποτε θὰ ἐγκαταλείψουν ἡμᾶς.

(α) Εἰς τὴν **ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 408/11.10.2004 ἐκ.ἡμ. Συνοδικὴν Ἐπιστολὴν** ἡμῶν, ἐπισημαίνοντες τὴν μακρὰν Ἑμῶν σιωπὴν ἔναντι τοῦ **ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 340/1.1.2001 ἐκ.ἡμ. Συνοδικοῦ Γράμματος** ἡμῶν, παρετηρούσαμεν ὅτι αὕτη ἢ σιωπὴ

«συνδυαζομένη μὲ τὴν ἀπὸ μακροῦ παντελῆ ἔλλειψιν εὐχαριστιακῆς κοινωνίας μετ' ἀλλήλων, ἐπίσης δὲ μὲ τὴν συνεχιζο-

μένην πρόοδον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τοῦ καλλιεργουμένου ἀπὸ τοὺς φερομένους ὡς ἐπισήμους ἐκπροσώπους τῆς Ὁρθοδοξίας (βλ. λόγου χάριν τὸ κορυφαῖον γεγονός τῆς ἐπισκέψεως τοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου εἰς Βατικανόν, 29-30.6.2004), ὡς καὶ τρίτον μὲ τὴν σταθερὰν καὶ ταχεῖαν ἐνωτικὴν προσέγγισιν τῆς σεπτῆς Συνόδου Ὑμῶν πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον Μόσχας, εἰς τὰ ὁποῖα προστεθήτωσαν αἱ προβαλλόμεναι ἐμφαντικῶς συλλειτουργίαι Ἀρχιερέων Ὑμῶν μετὰ τῶν οἰκουμενιστικῶν ἐπισήμων Δικαιοδοσιῶν, ὡς λόγου χάριν τοῦ Πατριαρχείου Σερβίας, εἶναι εὐνόητον, ὅτι ἔχουν προκαλέσει εἰς ἡμᾶς καὶ τὸ λογικὸν ἡμῶν Ποίμνιον βαθεῖαν ἀγωνίαν καὶ ἔχουν αὐξήσει εἰς τὸ ἔπακρον τὰς ἤδη ἐκπεφρασμένας ἀνησυχίας ἡμῶν».

Ἐλέγγομεν δὲ τότε ἐπίσης, ὅτι

«αἱ ραγδαῖαι αὗται καὶ ὄντως δραματικαὶ ἐξελίξεις, τὰς ὁποίας παρακολουθοῦμεν μετὰ προσοχῆς καὶ προσευχῆς ὁμοῦ μετὰ τῶν Ρουμάνων καὶ Βουλγάρων Ὁρθοδόξων ἀδελφῶν ἡμῶν τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου καὶ πρὸς τὰς ὁποίας ἐκφράζομεν διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τὴν ριζικὴν διαφωνίαν ἡμῶν, ἔχομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι εὐρίσκονται εἰς τελείαν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἡρωϊκὴν στάσιν πλειάδος ἀγίων Μορφῶν καὶ Ὁμολογητῶν ἐν Ρωσῖα, Ἑλλάδι, Ρουμανία, Βουλγαρία καὶ Διασπορᾷ».

Καὶ κατεκλείομεν ὡς ἑξῆς

«Ἡ συνέσις ἐκ μέρους Ὑμῶν, ὃ μὴ γένοιτο!, τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς μέχρι πρό τινας Ὑμετέρας λαμπρᾶς Ἀντι-οικουμενιστικῆς Παραδόσεως· προσέτι δέ, ἡ συνέσις τῆς σιωπῆς Ὑμῶν ἔναντι καὶ τῶν γραπτῶν ἐκκλήσεων τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, καὶ δὴ μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ σωτηρίου ἔτους 2005, θὰ ὑποχρέωση ἡμᾶς μετὰ βαθυτάτης λύπης νὰ θεωρήσωμεν ὡς πλήρη καὶ ὀριστικὴν τὴν ἀπὸ ἐτῶν ἤδη ὑφισταμένην διακοπὴν πάσης ἐκκλησιαστικῆς σχέσεως μετ' ἀλλήλων, νὰ κηρύξωμεν δὲ ταύτην καὶ ἐπισήμως, πρὸς γνῶσιν καὶ τοῦ μεγάλως καὶ δικαίως ἀνησυχοῦντος λογικοῦ ἡμῶν Ποίμνιου».

(8) Εἰς τὸ ἀπὸ **4/17.11.2004** **Γράμμα** τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Λαύρου ἀπηντήσαμεν ἀμέσως διὰ τοῦ **ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 409/5.12.2004** **ἐκ.ἡμ. Συνοδικοῦ Γράμματος** ἡμῶν, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐκτὸς τῶν πολλῶν ἄλλων, ἐπεσημαίνοντο καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ἐν πάσῃ περιπτώσει, μὴ ἐπιθυμῶν νὰ ἀναφερθῶ ἀντιρρητικῶς εἰς ἀπάσας τὰς θέσεις τῆς τιμίας Ὑμῶν Ἐπιστολῆς, Σεβα-

σμιώτατε, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐπιτρέψετε εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Ἱερὰν Σύνοδον νὰ ἐμμεῖνη εἰς ὅσα ὑποστηρίζει εἰς τὸ προμνημονευθὲν Γράμμα Αὐτῆς καὶ νὰ θεωρῇ, ὅτι τοῦτο παραμένει κατ' οὐσίαν ἀναπάντητον ὑπὸ τῆς Ὑμετέρας Πρωθιεραρχίας».

Γ'. Βάσει τῶν ἀνωτέρω, Σεβασμιώτατοι Ἀδελφοί, διαμορφωθέντος δὲ ἐν τῷ μεταξὺ ἐνὸς κλίματος διαμετρικῶς ἀντιθέτου ἐν σχέσει πρὸς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸ ἔτος 1994 ὠδήγησεν ἡμᾶς εἰς εὐχαριστιακὴν κοινωνίαν, ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων ἀπεφάσισεν, ὅπως -μετὰ βαθυτάτης λύπης- διακόψῃ καὶ ἐπισήμως πλέον τὴν μεθ' Ὑμῶν ἐκκλησιαστικὴν σχέσιν ὀριστικῶς καὶ τελεσιδίκως.

Ἡ πρόσφατος πορεία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Ὑμῶν, ὅσον ἀφορᾷ εἰδικῶς τὰς σχέσεις Αὐτῆς μὲ τὸ οἰκουμενιστικὸν Πατριαρχεῖον Μόσχας καὶ τὴν ἀντίληψιν Αὐτῆς περὶ Οἰκουμενισμοῦ, ὡς λ.χ. ἐκφράζεται αὕτη εἰς τὸ κείμενον συμφωνίας Ὑμῶν μετὰ τῆς Μόσχας: «*Ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἐναντι τῶν Ἑτεροδόξων καὶ Ἐναντι τῶν Διομολογιακῶν Ὁργανισμῶν*», εὐρίσκεται εἰς πλήρη ἀσυμβατότητα πρὸς τὴν ἐκκλησιολογικὴν αὐτοσυνειδησίαν Αὐτῆς ἐν ἔτει 1994, ἐφ' ὅσον τότε εἰς τὴν Ἀπόφασιν τῆς μεθ' ἡμῶν ἐνώσεως ὡμολογεῖ τὰ ἀκόλουθα:

«... Ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας θεωρεῖ, ὅτι κατὰ τὴν παροῦσαν στιγμήν, ὅτε ἡ ἀποστασία ἐξαπλοῦται καὶ οἱ λεγόμενοι ἐπίσημοι ἀντιπρόσωποι τῆς Ὁρθοδοξίας, τοιοῦτοι ὡς τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἄλλα Πατριαρχεῖα, ὑποχωροῦσι πλήρως ἐκ τῶν θέσεων αὐτῶν καὶ ἀκολουθοῦσι τοὺς νεωτεριστὰς καὶ οἰκουμενιστὰς, εἶναι πολὺ σημαντικὸν διὰ τοὺς γνησίους Ὁρθοδόξους νὰ ἐνοῦνται, νὰ συμβαδίζωσι καὶ νὰ ἀντιτίθενται εἰς τοὺς προδότας τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν Ἁγίων Πατέρων».

(Ἀπόφασις τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, Νο 3/50/148, 3/16.8.1994).

Δ'. Ἐχοντες ἀναπτύξει ἐκτενῶς, Σεβασμιώτατοι Ἀδελφοί, τὰς ἐκκλησιολογικὰς ἀπόψεις ἡμῶν (ιδίως διὰ τῶν **Συνοδικῶν Ἐπιστολῶν** ἡμῶν: **ἀριθ. πρωτ. 340/1.1.2001** ἐκ.ἡμ., **408/11.10.2004** ἐκ.ἡμ., **409/5.12.2004** ἐκ.ἡμ.), βάσει τῶν ὁποίων ἐξεφράσαμεν ἐπανειλημμένως πρὸς Ὑμᾶς τὰς ἀνησυχίας καὶ ἀντιρρήσεις ἡμῶν διὰ τὴν ὄντως *νέαν πορείαν* τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Ὑμῶν ἔναντι τῆς συγκρητιστικῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, ἡ ἡμετέρα Ἱερὰ Σύνοδος, κατὰ τὴν **Συνεδρίασιν ΛΑ' /4.10.2005** ἐκ.ἡμ., ἤχθη εἰς τὴν ὀδυνηρὰν μέν, λόγῳ τοῦ ἀπὸ δεκαετιῶν συνδέσμου τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης, ἀλλὰ ἀναγκαίαν, λόγῳ συνεπείας ἔναντι τῶν *Ἐκκλησιολογικῶν Θέσεων* Αὐτῆς, ἀπόφασιν, ὡς ἀκολούθως:

α. Ἀποφασίζει τὴν πλήρη καὶ ὀριστικὴν διακοπὴν τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μετὰ τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῇ Διασπορᾷ ὑπὸ τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην κ. Λαῦρον, τοῦ Ὁποίου τὸ ὄνομα ἔχει διαγραφῆ ἤδη ἀπὸ ἔτους ἐκ τῶν *Διπτύχων*.

β. Ἀποφασίζει, κατὰ πλειοψηφίαν, ὅπως κατ' ἄκραν οἰκονομίαν καὶ διὰ λόγους καθαρῶς ποιμαντικούς, μὴ διακηρύξη πρὸς τὸ παρὸν ἐπίσημως καὶ ἐνεργοποίησιν πλήρως τὴν διακοπὴν τῆς κοινωνίας ταύτης.

γ. Ἀποφασίζει, ὅπως ἡ ἐπίσημος διακήρυξις καὶ ἡ πλήρης ἐνεργοποίησις τῆς πράξεως αὐτῆς ἐφαρμοσθῆ ἄνευ ἐτέρου ἅμα τῇ κοινωσίᾳ Διασπορᾶς καὶ Μόσχας ἀμέσως καὶ αὐτομάτως.

δ. Ἀποφασίζει, ὅπως ἡ παροῦσα Συνοδικὴ Ἐπιστολὴ δημοσιευθῆ, μέσῳ τῆς Ἱστοσελίδος ἡμῶν, ἅμα τῇ ἀποστολῇ αὐτῆς εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Διασπορᾷ, ἅπαντα δὲ τὰ σχετικὰ ἐπίσημα ἔγγραφα δημοσιευθῶν ἅμα τῇ πλήρει ἐνεργοποίησιν τῆς πράξεως διακοπῆς.

Ε'. Αἱ Συνοδικαὶ Ἀποφάσεις αὗται, ὅσον ἀφορᾷ μάλιστα ἰδιαίτερος τὴν ὑπ' ἀριθ. δ', κρίνονται ἀναγκαῖαι καὶ διὰ τὸν ἐπιπρόσθετον λόγον τῆς ἐπισημοῦ καὶ ἐγκύρου ἐνημερώσεως τοῦ ἡμετέρου λογικοῦ ἐν Χριστῷ Ποιμνίου καὶ ἐν γένει τῶν Ὁρθοδόξων τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ τῷ ἐξωτερικῷ, τὸ ὅποιον μετὰ λύπης διαπιστώνει, ὅτι εἷς ἀκόμη ἱερὸς *προμαχῶν* ὑποχωρεῖ εἰς τὰς πιέσεις τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἦδη καθίσταται ἐναργέστερον, τὸ ἀπὸ ἐτῶν ἐπισημανθὲν μετ' ἐμφάσεως ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Ἀνδρέου Θεοδώρου († 2004):

«Ὁ Οἰκουμενισμός, τὸ φοβερὸν τοῦτο θηρίον τῆς Ἀποκαλύψεως, τὸ δикέφαλον ἐκκλησιολογικὸν τέρας, περισφίγγει ἀσφικτικῶς διὰ τῶν πλοκάμων τοῦ ὀλόκληρον τὸ ἄχραντον Σῶμα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁ διαγραφόμενος ἐκ τούτου κίνδυνος ἴσως εἶναι ὁ μεγαλύτερος εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας».

Καὶ ὄντως εἶναι ὁ «μεγαλύτερος», διότι - ὡς ὀρθότατα παρετήρει ὁ ἕτερος ἀντι-οικουμενιστὴς Κωνσταντῖνος Μουρατίδης, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου,

«ἐν τῷ χώρῳ τοῦ Π.Σ.Ε. [καὶ ἐν γένει τῶν Διομολογιακῶν Ὁργανισμῶν] συντελεῖται ὅ,τι κατηγορηματικώτατα ὑπὸ τῆς διδασκαλίας» τῶν Ἀγίων Πατέρων «ἀποκλείεται καὶ καταδικάζεται, ἥτοι ἡ συνεργασία μεταξὺ Ὁρθοδοξίας καὶ αἰρέσεως καὶ ἀντιστοίχως ὀρθοδόξων καὶ αἰρετικῶν

ἐπὶ θεμάτων πίστεως, ὡς ἢ ἐν συνεργασία σύνταξις θεολογικῶν κειμένων καὶ ἢ ἀπὸ κοινοῦ συμμετοχὴ εἰς λατρευτικὰ συνάξεις καὶ ἢ ἀπὸ κοινοῦ ἐκπροσώπησις τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἐπὶ τῶν μεγάλων προβλημάτων τῆς ἀνθρωπότητος»· ἢ τοιαύτης ὅμως φύσεως συμμετοχὴ ἀποτελεῖ «κατάφωρον παραβίασιν θεοπνεύστων ἱερῶν Κανόνων καὶ θεμελιωδῶν ἐκκλησιολογικῶν ἀρχῶν, δι' ἧς πλήττεται αὐτὴ αὐτὴ ἢ οὐσία καὶ ἢ ἐν γένει λυτρωτικὴ πορεία τῆς Ὁρθοδοξίας».

* * *

Μὲ ἄφατον λύπην, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἐλπίδι, ὅτι ὁ Θεομητορικὴ Χάρις, διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Μαξίμοβιτς, τοῦ Ἁγιωτάτου Μητροπολίτου Φιλαρέτου καὶ πάντων τῶν Ρώσων Νεομαρτύρων, θὰ ἀφυπνίση ἐκ νέου τὸν πατερικὸν ζῆλον, ὥστε ἡ Ἱερὰ Σύνοδος Ὑμῶν νὰ ἀναδειχθῆ καὶ πάλιν τιμία παρεμβολὴ καὶ φρούριον καὶ πόλις ὄχυρά, ἀσπίς καὶ θῶραξ τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τοὺς ὄντως ἀποκαλυπτικούς καιροὺς ἡμῶν, διατελοῦμεν ὡς οἱ ἐλάχιστοι ἐν τοῖς ὀρθοδόξοις ἀρχιερεῦσιν.

Ὁ Μητροπολίτης
† Ὁ Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανός,
Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

**Ἡ ἐνότης καὶ ἡ κοινὴ προοπτικὴ
τῶν Ὁρθοδόξων Ἀντι-οικουμενιστῶν
τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου
Ἑλλάδος, Ρουμανίας καὶ Βουλγαρίας**

Ἐν Φυλῇ Ἀττικῆς

τῆ 2α Ὀκτωβρίου 2006 ἐκ.ἡμ.

† Ἀγίων Μαρτύρων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης

α. Οἱ Ὁρθόδοξοι Ἀντι-οικουμενισταὶ τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου Ἑλλάδος, Ρουμανίας καὶ Βουλγαρίας, ὑπὸ τοὺς Σεβασμιωτάτους Προέδρους αὐτῶν: Μητροπολίτην Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανόν, Μητροπολίτην Ρουμανίας κ. Βλάσιον καὶ Ἐπίσκοπον Τριάδιτσα κ. Φώτιον, ἐκτιμοῦν ὅτι, κατὰ τὴν παροῦσαν κρίσιμον χρονικὴν στιγμήν, εἶναι ἀναγκαῖον, χάριτι Θεοῦ, νὰ διακηρύξουν τὴν ἐκκλησιαστικὴν αὐτῶν σύμπνοιαν καὶ ἐνότητα, ὡς καὶ τὴν κοινὴν αὐτῶν προοπτικὴν εἰς τὴν ἱερὰν αὐτῶν ἔνστασιν κατὰ τῆς ἐκκλησιολογικῆς αἰρέσεως τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* καὶ τῆς κατακρίτου καινοτομίας τοῦ *Νέου Ἡμερολογίου*.

β. Ὡς γνωστόν, οἱ Ἀντι-οικουμενισταὶ ἔχουν διακόψει ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924 τὴν μυστηριακὴν κοινωσίαν μὲ τὰς λεγομένας ἐπισήμους τοπικὰς Ἐκκλησίας, αἱ ὁποῖαι ἀφ' ἐνὸς μὲν ἔχουν υἱοθετήσῃ ἢ ἀνέχονται τὸ *Νέον Ἡμερολόγιον*, ἀφ' ἑτέρου δὲ μετέχουν εἰς τὴν *Οἰκουμενικὴν Κίνησιν* καὶ τὰ διάφορα θεσμικὰ ὄργανα αὐτῆς (*Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν, Συμβούλιον Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν κ.ἄ.*), μὲ ἀποτέλεσμα τὴν σταδιακὴν ἐκκλησιολογικὴν αὐτῶν διάβρωσιν, μέχρι μάλιστα τοῦ σημείου νὰ θεωροῦν πλέον τὰς αἰρετικὰς Κοινότητας (Παπισμὸν, Μονοφυσίτας, Ἀγγλικανισμὸν κ.ἄ.), ὡς ἔγκυρα ἐκκλησιαστικὰ σώματα καὶ ὡς δῆθεν Ἀδελφὰς Ἐκκλησίας.

γ. Οἱ Ὁρθόδοξοι Ἀντι-οικουμενισταὶ τοῦ Πατρίου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου εἶχον ἀνέκαθεν βαθεῖαν τὴν πεποίθησιν διὰ τὸν αἰρετικὸν καὶ συγκρητιστικὸν χαρακτήρα τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, θεωροῦντες αὐτὸν κυριολεκτικῶς ὡς παναίρεσιν καὶ ὡς τὴν μεγαλυτέραν ἐκκλησιολογικὴν αἵρεσιν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας.

δ. Ἔνεκα τῆς ἐμμονῆς αὐτῶν εἰς τὴν Ὁμολογίαν ταύτην, οἱ Ἀντι-οικουμενισταὶ ἔχουν ὑποστῆ ἀπὸ τοῦ 1924 καὶ ἐξῆς μαρτυρικούς διωγμούς, ἀφορήτους πιέσεις, ὡς καὶ ἓνα ἰδιότυπον *κοινωνικὸν ἀποκλεισμόν*, ἀναδείξαντες, χάριτι Θεοῦ, νέφος Ὁμολογητῶν τῆς Πίστεως, ὑπὸ τὴν πεφωτισμένην ἡγεσίαν μεγάλων ἐκκλησιαστικῶν Μορφῶν (Ἀγιωτάτου Μητροπολίτου Γλυκερίου, Ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου κ.ἄ.).

ε. Εἰς τὸ θεάρεστον αὐτὸ ἔργον τῶν Ἀντι-οικουμενιστῶν, τὸ θεμελιωδῶς ἐνωτικόν, ἐφ' ὅσον ἀποβλέπει εἰς τὴν εἰρήνευσιν καὶ ἐπανένωσιν τῶν διηρημένων Ὁρθόδοξων διὰ τῆς συνοδικῆς καταδίκης τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* καὶ τὴν ἐπάνοδον εἰς τὸ *Πάτριον Ἡμερολόγιον*, εἶχε συμβάλλει κατὰ τὸ παρελθὸν ἀποφασιστικῶς καὶ ἡ Ρωσικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Διασποράς, ἰδίως ἀπὸ τοῦ Ἀγιωτάτου Μητροπολίτου Φιλαρέτου (1965-1985) καὶ ἐξῆς, τόσον μὲ τὴν πατερικὴν στάσιν Αὐτῆς ἔναντι τῶν *Οἰκουμενιστῶν*, ὅσον καὶ διὰ τῆς κοινωνίας Αὐτῆς μὲ τοὺς Ἀντι-οικουμενιστὰς Ἑλλάδος, Ρουμανίας καὶ Βουλγαρίας τοῦ *Πατρίου Ἡμερολογίου*.

στ. Ἐν τούτοις, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, διερχόμεθα μεγάλην πνευματικὴν δοκιμασίαν ἀπὸ τὴν διαπίστωσιν, ὅτι ἡ σεβασμία Ὁρθόδοξος Ρωσικὴ Διασπορὰ κινεῖται σταθερῶς πρὸς ἐκκλησιαστικὴν ἔνωσιν μετὰ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας καὶ δι' αὐτοῦ μὲ ἅπαντας τοὺς *Οἰκουμενιστὰς*, τοιοῦτοτρόπως δὲ παύει νὰ ἀποτελεῖ ἓνα ἐξέχοντα προμαχῶνα, πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς συγκρητιστικῆς αἰρέσεως τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*· τοῦτο ἄλλωστε κατέστη γεγονός ἀναμφισβήτητον, ἐφ' ὅσον ἡ Διασπορὰ κοινωνεῖ πλέον ἐπισήμως μετὰ τοῦ Πατριαρχείου Σερβίας (Μάϊος 2006 ἐ.), τοῦ ἀναφανδὸν ἀθετήσαντος τὴν Ἀντι-οικουμενιστικὴν *Παρακαταθήκην* τοῦ ἀειμνήστου Ὁμολογητοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰουστίνου Πόποβιτς, καὶ ποικιλοτρόπως πρωτοστατοῦντος ἤδη εἰς τὰς φιλοπαπικὰς καὶ οἰκουμενιστικὰς ἐξελίξεις.

ζ. Ἐξ αἰτίας τῶν γεγονότων αὐτῶν, τῶν θλιβόντων ἡμᾶς βαθύτατα, οἱ Ὁρθόδοξοι Ἀντι-οικουμενισταὶ Ἑλλάδος, Ρουμανίας καὶ Βουλγαρίας αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ δηλώσουν ἀπὸ κοινοῦ τὰ ἐξῆς:

1. παραμένουν, χάριτι Θεοῦ, ἠνωμένοι ἀρρήκτως διὰ τῆς ἐν Χριστῷ

ἀγάπης καὶ τῆς κοινῆς αὐτῶν ἐκκλησιολογικῆς αὐτοσυνειδησίας καὶ ἐνωτικῆς προοπτικῆς·

2. ἀδυνατοῦν νὰ ἀκολουθήσουν τὴν Ρωσικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Διασπορᾶς εἰς τὴν πορείαν Αὐτῆς πρὸς ἔνωσιν μὲ τοὺς *Οἰκουμενιστάς*·

3. ἀπευθύνουν πρὸς Αὐτὴν ὑστάτην ἐκκλησιν ἐν Χριστῷ ἀγάπης, ὅπως ἀναστείλῃ πᾶσαν ἐνωτικὴν διαδικασίαν μὲ τὴν Μόσχαν, καὶ

4. παρακαλοῦν Αὐτὴν νὰ διατηρήσῃ ἀκαινοτόμητον τὴν *Ἀντιοικουμενιστικὴν Παρακαταθήκην* τῶν ἐπιφανῶν καὶ Ἁγίων Μορφῶν Αὐτῆς, τῶν ἀποτελούντων κοινὸν καύχημα τῶν ἀπανταχοῦ Ὁρθοδόξων τοῦ *Πατρίου Ἡμερολογίου*.

† Ὁ Μητροπολίτης Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανός, Πρόεδρος

† Ὁ Μητροπολίτης Ρουμανίας Βλάσιος, Πρόεδρος

† Ὁ Ἐπίσκοπος Τριάδιτσα Φώτιος